No. 196

SOLDATUL

Apare Marțea, Joia și Sâmbăta || **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** || Redacția și Adminstrația Str. Sărindar nr. 5-7-9, Buc.

POPOARELE EUROPENE ȘI NOUA ORDINE

Problema solidarității europene pe linia aceluiaș ideal de viață nouă nu este o chestiune propriu zis de războiu, deși este neîndoios, că războiul a pus-o la ordinea de zi a preocupărilor actuale. Definirea poziției antieuropene a grupului de puteri cu tendințe de dominația tiranică mondială, pe care îl alcătuește tovărășia anglo-americano-sovietică, se desprinde limpede dintr'o serie de acte diplomatice, cum e Charta Atlanticului și cum sunt tratatele bilaterale anglo-sovietic și americano-sovietic, pentru împărțirea zonelor de dominație în Europa și pe Glob. Grupul acesta al așa ziselor mari democrații stau pe principiul iudaic al dreptului rasei superioare și apără sistemul adoptat în conferința de pace dela 1919, care împărțea lumea în popoare cu atribuțiuni nelimitate de conducere și popoare cu rol limitat de a se supune hotăririlor celor dintâi.

In fața acestor pretenții absurde, care au un sens profund iudaic, lumea a reacționat în spiritul ideologiei naționaliste al solidarității raselor și civilizațiilor înrudite. Așa s'a născut ideea pactului tripartit, care atribue puterilor vii ale Europei deoparte și ale Asiei de altă parte, misiunea de a determina cadrele de liberă și firească desvoltare a unor noui ordine de viață, fără amestec străin și tiranic în sferele lor de existență.

Popoarele Europei au înțeles cu o admirabilă intuiție, imperativul momentului istoric, pe care îl parcurg. In timp ce grupul imperialist al anglo-americano-sovieticilor rezistă spre a-și păstra vechile privilegii în lume și năzuiesc să obțină altele noui, ideologia naționalismului inoitor proclamă principiul solidarității europene, printr'o repartiție dreaptă și constantă a spațiilor vitale și pe temeiul consimțământului liber la comunitatea de lucru și de destin, care ne leagă prin așezarea noastră geografică și prin rosturile noastre de depozitari ai celei mai grandioase civilizații din lume. Adeziunea la acest spirit nou, care va statornici mâine viața tuturor națiunilor conlocuitoare ale Europei, nu implică neapărat participarea efectivă la războiu. Spania și Portugalia, de exemplu, sunt țări neutre, dar în manifestările lor se mărturisesc în sensul ideii de solidaritate al noiii Europe. De aceea, d. dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului, într'un articol publicat în „Das Reich", consideră că țările neutre, cari ca Elveția, continuă a nu se integra în spiritul acestei mari prefaceri, pe care o sufere lumea, își nesocotesc propriile lor interese și trădează năzuințele cele mai legitime ale comunității europene.

D. I. Cucu

Intre două sboruri, puțină muzică și multă veselie nu strică niciodată (P.P.)

ADMINISTRAȚIA IN SLUJBA INTERESELOR NAȚIONALE

Expunerea d-lui profesor Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri la deschiderea cursurilor administrative

In marele discurs rostit cu prilejul inaugurării cursurilor școalei administrative, din care am reprodus o parte în numărul nostru trecut, d. prim ministru prof. Mihai Antonescu a arătat cari sunt temeiurile naționale ale administrației publice. Iată textul:

Vă rog, domnilor prefecți, să vă dați seama că în ceasurile grele de azi ceeace primează este simțământul de încredere în noi, în puterile și drepturile noastre.

Regimul Mareșalului Antonescu, lupta Armatei române este o luptă pentru instituțiile de totdeauna ale Neamului nostru, pentru apărarea și cimentarea proprietății, pentru apărarea și organizarea dreaptă a tuturor intereselor sociale.

Faceți ca administrația să dea în fiecare zi exemplu că nu numai Armata sfințește prin jertfa ei aceste instituții, ci că noi toți prin metodele și practicele administrative.

Nu numai Armata luptă pentru instituțiile noastre, pentru proprietate, pentru libertatea muncii și onoarei fiecăruia, ci administrația Statului și fiecare dintre Români, trebuie prin fapta lui să sfințească această luptă.

Proprietarul trebue să aibă tot mai adânc sentimentul proprietății lui; comerciantul trebuie să aibă tot mai viu siguranța averii și muncii lui; profesionistul trebuie să aibă tot mai puternic simțământul răspunderii și muncitorul simțul dreptății muncii sale.

Administrația, noi toți, nu suntem decât în slujba acestor interese.

Intărind sentimentul proprietății și al muncii, al drepturilor și al onoarei fiecăruia, noi întărim Neamul și Statul însuși care nu depind decât de încrederea în noi înșine, în puterile noastre, în drepturile noastre.

Ordinea publică, puterea administrației și înseși veniturile pe care le încasează Statul se cimentează printr'o ordine în care fiecare își găsește liniștea muncii și a drepturilor.

Desigur, interesul național și ordinea socială nu trebue să fie robite sau sdruncinate de jocul intereselor individuale. Dar avem datoria ca să asigurăm ordinea națională și liniștea socială prin satisfacerea intereselor individuale luând măsuri practice și rezemând pe câteva pârghii realiste și simple, toată activitatea noastră.

Aprovizionarea țării

Cel dintâi lucru pe care vi-l cer este să înțelegeți că în împrejurările grele de azi opera de aprovizionare este temelia liniștei.

Ordinea publică este substanță de viață prin care satisfaceți interesele tuturor.

Prin măsuri practice și simple vă rog să înlesniți activitatea de colectare a cerealelor și de aprovizionare a tuturora.

Acolo unde mijloacele rânduite de guvern, care a avut în vedere ordinea administrativă pe întreaga țară, nu dau rezultate;

Acolo unde aplicarea făcută de unele organe administrative sau de cooperative nemulțumește, atrageți atenția simplu și curajos, astfel cum trebuie să facă orice șef răspunzător și conștient de demnitatea unei administrații, și cereți să se schimbe tot ceeace vi se pare că este potrivnic intereselor pe care le slujiți.

Noi nu ne conducem de reguli imuabile, nici de încăpățânate formule biurocratice și nici nu avem trufia unor soluții infailibile.

Ceeace ne preocupă este să dăm cât mai mult satisfacție interesului general, o cât mai dreaptă răsplată interesului particular legitim și niciodată nu vrem să întoarcem prin măsuri administrative credința în dreptate și în spiritul de ordine și de muncă.

Facem sforțări neînchipuit de grele pentru ca să asigurăm producției industriale materiile prime, cu toate greutățile războiului și am făcut tot imposibilul pentru ca să sprijinim producția agricolă, cu toate greutățile mobi-

(Continuare în pag. 3-a).

Căpitanul Anton Ionescu

Intr'un regiment de gardă, la începutul războiului, au fost 3 ofițeri cari și-au împlinit cu prisosință datoria ostășească:

Colonelul Iliescu, maiorul Moloiu și căpitanul Anton Ionescu. Acesta din urmă a avut fericirea cel dintâi, cu compania lui să treacă, în după miezul nopții din 21 Iunie 1941, Prutul pe la Fălciu, ținând piept turbatei lupte ce-o dau bolșevicii întăriți prin toate casele din satu Cania.

Ca'n zilele de sfârșit de toamnă, așa plouau ghiulelele și gloanțele și'n vijelia ei compania, cu căpitanul în frunte, înaintează și prinde cap de pod pe malul stâng al Prutului. Pornesc bolșevicii, mulți câți frunzele codrului, la contraatac, dar dârzenia lor se frânge de rezistența flăcăilor noștri. Sub ocrotirea companiei, trece batalionul întreg al maiorului Moloiu și luând flancul stâng, pornește cu compania în atac ocupând coama dealului Cania. Ajuns sus, ridică bastonul, tovarășului bun și strigă: „Uite Basarabia, băeți..." Dar parcă vorbele aduc un obuz ca să se spargă în apropiere și să-i găurească schijele un picior și spatele. Intrebuințează batista, rupe din cămașă și, cum poate, se bandajează. Așa rănit duce lupta încă două zile și două nopți până ce, răpus de dureri, e silit să rămână câteva zile în odihnă, refuzând însă a merge la spital. Dar într'o zi, în ziua de 7 Iulie, îi vine știrea: A căzut maiorul Moloiu. Plânsul l-a vindecat durerile. Fuge și ia comanda Batalionului. Sângerau rănile, dar mai tare sângera inima lui după viteazul maior răpus într'un atac. A luat batalionul și-a pornit la luptă. A doua zi altă veste dureroasă: A căzut și colonelul Iliescu, comandantul regimentului.

Aceste două mari dureri îi împietresc sufletul. Chipurile celor lui dragi îl călăuzesc din victorie în victorie până la malul Nistrului. Acolo, într'un apus de soare, s'a oprit, s'a uitat în larg și-a rostit, înălțând bastonul: „Uite băeți, Transnistria, adică tot Moldova".

Când a trecut Nistrul, la Kagarlik o ghiulea l'a îngropat sub pământul răscolit. S'a scuturat, parcă nu s'ar fi întâmplat nimic și-a pornit înainte, victorios.

De dincolo parcă, din liniștea veșniciei, îl chemau cei doi camarazi. Și la Dalnic, un glonte aiurisit, îl răpune în marginea satului.

Intra și el în liniște, purtând, lângă crucea creștină, „Crucea de Fier" și cruculița „Mihai Viteazul", înflorite deasupra inimei care-și găsise potolirea.

Cpt. rez. D. Iov

TUNARUL CUCOŞ TUDOR

de GEORGE DORUL DUMITRESCU

Lunca Prutului se desfăşura înaintea privirilor ca un frumos covor basarabean, peste care soarele aprins al acelei zile încropite de iulie punea din loc în loc strălucitoare culori. In stânga unităţii o muche de deal împădurită ridica costişe de verde strălucitor, după ploaia binefăcătoare din ajun, iar în dreapta, cât cuprindeai cu ochii, lanurile bogate de mei şi de secară clătinau a lene talazuri galbene, până departe la orizont unde tremurau zările.

Soarele cădea spre amiază. Nu sunase goarna pentru masă când la bateria 2-a se observă un freamăt şi un du-te vino neobişnuit. Comandantul bateriei împărţi câteva ordine secrete. Servanţii le executară preocupaţi cu ochii aţintiţi peste apele Prutului, de acolo de unde nu ştie nimeni ce va veni. Peste puţin erau lămuriţi toţi asupra celor ce se vor întâmpla. Tunurile bateriei îşi spuseseră cuvântul. Hulau văile ca în clocot şi o pânză de plopi subţirei, chiar în marginea apei, tremura la fiecare încărcătură slobozită, ca biciuiţi de furtună. Era pregătirea artileriei, cum se spune, pentru a sprijini batalionul la trecerea Prutului. Privind înainte, se putea uşor închipui ce prăpăd fac obuzele acolo. Porneau cu sgomot surd ca o prăvălire de pământ, după care urma un şuer ascuţit cutremurător. Nimeni nu mai scotea o vorbă. Intre timp doar comenzile tari rupeau tăcerea aceasta aproape nefirească dintre două trageri. Comandantul bateriei, ridicat deasupra unei moviliţe, cu binoclul la ochi scruta zările şi din când în când spunea ceva locotenentului care-i era aproape.

Tragerea nu a durat mult. La încetare, soldaţii începură din nou cu gluma şi cu vorba: „Obiectivul" lor deacum era botezul primit în ziua aceia.

— Văzuşi Cucoş Tudor zâmbi, Plutonierul Răducanu Gheorghe către sergent, văzuşi frumuseţe.

— Ei, domnule Plutonier, asta cred că nu a fost totul.

— Cum adică, mai vrei ceva?

— Păi drept să vă spun, dacă-i numai atâta mai bine să ne lăsăm păgubaşi, râse sergentul, încurajat de hazul camarazilor. Eu gândeam, urmă el, să vedem chipul tare frumos al tătucului Stalin, nu i-ar mai muri mulţi înainte.

Plutonierul se întoarse pe dată şi-i şopti aproape misterios:

— Un bob zăbavă, Cucoşel, are să ţi se împlinească curând ceea ce-ţi doreşte inima!

Şi adevărat. Nici nu prinseră faldurile amurgului să coboare peste văi că se şi primi ordin ca bateria 2-a să treacă Prutul. Trebuia cucerit dealul Sărăţeni. Lucrul nu era prea de tot uşor. Mai întâi din pricina podului umblător pe care trebuia încărcată Unitatea, un pod prea mic, neîncăpător şi al doilea faptul că artileria inamică bombardase stăruitor, ore întregi, plaja de îmbarcare, îngreuna foarte mult pregătirile bateriei. Trebuiau depuse sforţări din cele mari pentru a ieşi la liman. Pe lângă truda oştenilor a ajutat la reuşita acestei operaţiuni şi acea nerăbdare pe care o cunoaşte numai cel care ia parte la război, acel sbucium sufletesc, acea chinuitoare aşteptare dinaintea luptei. A fost o muncă istovitoare. Soldat şi ofiţer, alături unul de altul înfrăţiţi în acelaşi gând, cărând fiecare din ei cu mâinile şi împingând cu umărul, au avut încântarea de a duce la bun sfârşit primul pas pe care-l făceau pentru desrobirea pământului strămoşesc al Basarabiei îndurerate.

Pământul voevodal i-a primit tresărind sub o nouă reînviere românească. Inimile au simţit, de bună seamă, fiorul ţarinei şi poate de acolo a pornit la început, în faţa zărilor largi ale Basarabiei jurământul de a fi redată, cu orice sacrificiu, trunchiului moldovenesc de unde fusese a doua oară smulsă.

Bateria a străbătut lunca Prutului fără nici o unitate de siguranţă, ajungând la linia infanteriei.

Era o noapte caldă de vară. Fiecare dintre osteni îşi auzea gândurile vorbind, o vorbă domoală şi alinătoare, întoarsă numai spre locurile de acasă. Se boltise deasupra lor un cer înalt, sclipitor sub pazderia stelelor aprinse toate şi avu în mintea lui un gând dumnezeiesc: îi vedea pe toţi camarazii bateriei lui, ducând cu ei lumina de aici. Ca nişte Anhangheli, ori ca de undeva, departe prinse a veni până aici ciripit gureş de pasăre. Altfel nici un svon. Tăcere mare umpluse lumea lui Dumnezeu până în tăriile înalte, alburii ca urma înflorită, strălucitor a căii laptelui. Şi toţi aşteptau ceva. Se gândeau că peste zarea de lumină a cerului, noaptea nu-i tot la fel de calmă, odihnitoare şi curată. Acolo stăpâneşte încă hoarda roşie. Acolo domină întunerecul. Şi deodată fruntaşul Burghelea Nicolae nişte soli ai strălucirii, semn dela

Dumnezeu le fusese dat ca să alunge ei, cei dintâi, puterile răului, urâtului şi desnădejdii.

A fost ca o poruncă de sus, căci tunurile au început să bată năpraznic. A doua zi de dimineaţă la fel. Hotărârea era de a concentra focul în spatele dealului Sărăţeni unde bolşevicii se organizaseră temeinic printr'un dispozitiv foarte puternic înarmat. Ruşii răspundeau printr'un foc neistovit de arme automate. Cele patru tunuri ale noastre le răspundeau însă mai stăruitor şi mai drept, căci fiecare obuz pornit a însemnat în ziua aceea sfărâmarea unui cuib duşman.

Şi drumurile lor mergeau înainte. Ştiau toţi unde trebue să ajungă. Inaintau mai adânc, zi de zi, în inima Basarabiei dorite. Incepuse să se presimtă codrul acel minunat codru al ţinutului, martor străvechi al vitejiei moldoveneşti. Pe aici, urma biruinţelor străbune însemna o nădejde şi un îndemn. Răscrucea acestor drumuri, între dealuri păduroase a constituit întotdeauna puncte strategice, după cum ne-o atestă mărturiile întâlnite la tot pasul şi mai cu seamă paginile istoriei ei, pomenind cu fiecare rând şi cu titlul de glorie acest ţinut al Codrului nume răsfrânt eroic în balade româneşti. Codrul străvechi ce a ocrotit ca în poezia populară, totdeauna pe Român împotriva jafului şi sălbăteciei tătăreşti. Pe urmă drumurile Sucevei şi ale Iaşului, toate au trecut pe aici către „inima Moldovei" cum numea Sfântul iubitor de ţară Ştefan cel Mare cele două cetăţi de apă.

Poate că amintirile acestui trecut de glorie l-au încălzit inima sergentului Cucoş Tudor, comandant de tun, care împreună cu camarazii, caporal Grigoriu Alexandru, ochitor caporal Ciolac Ion, fruntaşii Olaru Constantin şi Vărlan Constantin, într'o bună zi, când mulţimea fără număr a bolşevicilor tindea să copleşească pe ai noştri, într'un avânt de bărbăţie au scos tunul sus pe creasta dealului, în bătaia necontenită a armelor automate inamice, şi sfidători ai morţii, au tras direct în pâlcurile duşmane făcându-le una cu pământul. Mai târziu, când i-a venit răsplata binemeritată, sergentului Cucoş Tudor „Virtutea Militară", amândoi şi-au adus poate aminte că din locurile acestea s'au înălţat multe veacuri dearândul, la fel luptători neînfricaţi ai ţarinei româneşti, dând şi ei acum pieptul cu acelaş păgân fără credinţă şi fără Dumnezeu. De aceea sergentul Cucoş Tudor, mândrindu-se cu draga lui „Virtute Militară" înlocueşte întotdeauna, când nevoia o cere şi cât ar fi primejdia de mare, pe orice camarad al său, aşa cum s'a întâmplat în clipa în care caporalul Grigoriu fiind rănit, a continuat el singur să tragă în inamic.

AŞA LUPTĂ ROMÂNII!

de RUDOLF EICHE, corespondent de război

Câteva colibe mărunte de calmuci — abia un kilometru în faţa poziţiilor. Şi totuşi, pe cât se pare, inaccesibile! Nu mai o vâlcea desparte pe infanteriştii români de înălţimea pe care se întinde satul. Dar în vâlceaua asta bolşevicii au făcut gaură lângă gaură şi s'au ascuns în ele ca şobolanii. Românii atacă aprig, ziua întreagă. De trei ori subofiţerul Joiţa a dat năvală cu grupa sa până la poziţiile din faţă, adevărate cazemate. De trei ori au trebuit să se întoarcă. La al treilea atac, soldaţii au făcut o spărtură în sistemul fortificat şi câţiva au ajuns până la primele colibe ale satului. Luptă acolo crâncen, dar când se sună apelul companiei, se vede că nu s'au mai înapoiat. Când va veni ceasul răzbunării? Infanteriştii aşteaptă numai cu acest gând şi parcă îşi rod zăbala de nerăbdare.

Se hotărăşte un nou atac. De data asta trebue să meargă! Neapărat! Par că ar fi ştiut-o, aşa aşteptau de tăcuţi bolşevicii. Noaptea trecută s'a simţit mişcare în spatele liniilor române: au intrat pe poziţii baterii germane, tancuri au dispărut în vâlcea şi acum aşteaptă ora marilor hotărîri.

Răceala nopţii trece încet. Subofiţerul Joiţa şi camarazii lui privesc fix spre poziţiile inamice. E furios pe ruşnaci, e furios pe el însuşi, blestemă satul de colo din faţă şi blestemă pe bolşevicii pitiţi în cazemate. Nu i-a urît niciodată ca acum, fiindcă ticăloşii aceia închid drumul spre Stalingrad.

Un suspin de uşurare din toate piepturile: bubuie primele lovituri ale artileriei. Exploziile aruncă în sus nori de praf şi nisip din poziţiile sovietice. In văzduh încep să roiască avioanele Stuka. Nenumărate! Bombele lor cad ca o adevărată ploaie sguduind din temelii pământul în zona de cazemate a ruşilor. Infernul acesta durează o oră, 60 de minute lungi.

Joiţa arată în faţă spre stânga. Ochii soldaţilor se îndreaptă într'acolo: tancurile germane execută o înaintare printr'o altă vale, şi cu ele infanteria. Cu privirile strălucitoare toţi urmăresc străpungerea, văd cum satul este atins. „Acu ne vine şi nouă rândul", se gândeşte Joiţa.

„I am prins în cleşte!", răcneşte el în clipa următoare, şi compania întreagă iese din poziţii şi se apropie pas cu pas de inamic. Mitralierele acoperă câmpul advers cu foc, de pe o înălţime păr ăie un tun anti tanc german. Românii sar din gaură în gaură. Bolşevicii se apără disperaţi împotriva celor cari se năpustesc asupra lor. Subofiţerul Joiţa râde din toată inima: „Insfârşit, am pus laba pe fârtaţi! Inainte, la cazemata următoare!". Dar aici aşteaptă câţiva bolşevici îndârjiţi, cari trag de zor şi nu pot fi daţi peste cap. Joiţa e apucat de o furie nebună: „La dracu! Adică nici asi nu-i băgăm în sac?". Face un salt şi dispare în gaura cu viespi. Se priveşte crunt ochi în ochi cu duşmanii. Apucă deodată grenada de mână, declanşează şi... Camarazii aud de afară detunătura groaznică. Aleargă spre cazemată şi găsesc numai patru bolşevici sfârtecaţi, iar printre ei Joiţa, făcut bucăţi, jertfit de bună voie pentru a deschide drum. Dar e ultimul care îşi mai lasă viaţa în blestemata asta de vâlcea. Tunurile antitanc şi infanteria au sdrobit definitiv rezistenţa. Roşii ies din găuri cu mâinile ridicate. Sunt peste 300 rămaşi în viaţă.

Moartea lui Joiţa n'a fost zadarnică. Cu viaţa lui el a deschis drum către Stalingrad.

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Pielea de peşte

Pielea de peşte s'a dovedit a fi o materie primă cu întrebuinţare foarte multilaterală. In Germania s'au luat măsuri pentru exploatarea cât mai raţională a acestui produs. Mai întâiu pielea de peşte a fost folosită, împreună cu celelalte resturi dela peşte, de

economia pescărească. Extracţia de grăsime nu contează, fiind o cantitate prea redusă, dar pielea de peşte este utilizată la obţinerea făinei de peşte. Deasemenea este folosită ca adaos la alte substanţe ca nutreţ pentru vite. Materialul de peşte care nu foloseşte la fabricarea făinei de peşte, este utilizat ca îngrăşăminte îndeosebi pentru vii. Dar pielea de peşte mai este în Reich un mijloc preţios de ajutor pentru multe ramuri ale economiei, fabricându-se din băşicile peştilor şi din aşa numita apă de peşte, rămasă după extragerea grăsimii, şi acum şi din pielea de peşte, cleiul de peşte, care este şi o materie de export a Germaniei. Mai dificilă a obţinerea pielei tăbăcită de peşte. Prezenta o greutate deosebită îndepărtarea solzilor, ceeace trebuia să se facă la început cu mâna, cu ajutorul unor pinsete, găsindu-se abia în timpul din urmă un procedeu chimic. Deoarece pielea de peşte nu poate suporta unele alcalii şi chimicalii obişnuite în tăbăcărie, se obţinea la început cu toată precauţiunea depusă, adesecori o massă gelatinoasă. Abia după experimentarea tuturor mijloacelor de tăbăcărie cunoscute şi desvoltarea unor procedee noui de tăbăcire s'a obţinut piele tăbăcită de peşte utilizabilă, care trebuie însă perfecţionată. Totuşi a reuşit obţinerea unei piele din pielea de peşte, care posedă încă de acum o valoare economică, valoare care poate fi ridicată printr'o perfecţionare sistematică. Astfel pielea de peşte a devenit o materie primă căutată de multe ramuri ale economiei.

Conducători ai economiei olandeze în regiunile răsăritene ocupate

Pentru realizarea unei colaborări mai strânse şi imediate a braţelor de muncă olandeze voluntare în spaţiul răsăritean, Ministerul Reichului german pentru regiunile răsăritene ocupate a invitat un grup de personalităţi din economia olandeză pentru o călătorie în Comisariatul Ucrainei şi districtul general al Ruteniei albe. Personalităţile olandeze sunt conduse de către preşedinele Băncii olandeze, Rost van Tonningen, care în acelaş timp este şi preşedintele Companiei de Est olandeze, fondate recent. Deasemenea iau parte la călătorie directorul general pentru agricultura olandeză, van Maedjik, preşedinele Came-

rei de comerţ din Amsterdam, de Kock van Leeuven, şi alţii.

Canale speciale pentru plute în Suedia

In Suedia a fost construit de curând un canal cimentat, lung de 16 km. pentru uşurarea transportului de plute de lemn. Cea mai mare parte a lemnului tăiat în pădurile suedeze se transportă prin plute către ferăstrae. In cele mai multe cazuri cursul fluviilor este întrerupt prin căderi de apă, cotituri, vaduri. Deaceea este necesară construcţia unor canaluri artificiale, care se fac în mod obişnuit din lemn la aceste locuri, pentru conducerea mai departe a plutelor. In ultimii ani s'au mai construit astfel de canale din ciment. Astfel la fluviul Dalälv, pe care se trasportă o cantitate mare de lemn la marile ferăstrae şi fabrici de celuloză dela gurile lui, s'a construit un canal cimentat, care are o lungime de 16 km. Intr'un loc canalul trece printr'o movilă de ni-

sip mare, iar în altă parte traversează un fluviu. Canalul este de obiceiu în formă de V, în felul acesta economisindu-se apă şi uşurându-se trecerea trunchiurilor de lemn legate în plute. Jos lăţimea este de 10—120 m, iar la suprafaţă de 2—4 meri. Această diferenţă între diferitele părţi ale canalului este necesară pentru a realiza o echivalare a diferenţelor de cădere şi pentru a obţine un curs cât mai uniform posibil al apei.

Butoaie din substanţă fibroasă

O firmă nouă fondată, „Tefac Technische Faserstoff und Cartonnagenfabrik Berlin", se ocupă, între altele cu fabricarea unor butoaie uşor de transportat şi ambalaje mici pe bază de substanţă fibroasă. După un procedeu special se fac, cu ajutorul maşinilor obişnuite pentru cartonaje, şi aparte pentru modelare, butoaie de transport. Există mai de mult ambalaje de carton turnat şi butoaie de hârtie mai mari, dar aci este vorba de o metodă nouă, producându-se mari butoaie de transport din fibre de celuloză până la un volum de 300 litri, care sunt mai uşoare decât butoaiele obişnuite de fier, cu 75 la sută, şi pot fi folosite pentru transportul carburanţilor, uleiului, petrolului etc. Butoaiele de probă au dat deplină satisfacţie: aşa că se va începe fabricarea în serie.

MĂSURI DE ROMÂNIZARE

Industria și comerțul sunt fără îndoială cele mai importante ramuri din compartimentele vieții economice. Cine stăpânește acești factori, reușește să devină stăpânul economiei unei națiuni, transformându-le în tributare pe toate celelalte ramuri de activitate de acest gen. Din nenorocire, românul n'a prea fost până azi comerciant, sau industriaș, și aceasta nu pentru-că nu s'ar fi priceput sau n'ar fi avut dragoste pentru comerț sau industrie, ci pentrucă elemente streine de neamul nostru, în posesia unor importante capitaluri, au reușit să-l înlăture pe român din domeniul comerțului sau industriei.

Timpurile noui, cu noua lor ideologie națională trebue să ridice această problemă capitală la rangul unei probleme de Stat. La noi mai ales, unde problema îmbracă forme acute, se impuneau măsuri imediate și mai ales radicale.

Guvernul Mareșalului Antonescu, în dorința de-a înstăpâni elementul românesc pretutindeni, a știut din timp să vină cu măsuri potrivite, deschizând drum larg dreptății românești atât de așteptată.

Un oficiu, numit Oficiul Central de Românizare, a fost creiat cu scopul de a împlini aceste porunci. Pus sub supravegherea directă a d-lui C. Dănulescu, ministru al muncii, s'a început prin înlăturarea în primul rând a angajaților evrei din întreprinderi și înlocuirea lor treptată cu români, ținându-se însă seama de o serie de normative, ridicate de starea excepțională de război. Astfel s'a avut în vedere ca îndepărtarea evreilor din întreprinderi să se realizeze fără alte amânări, decât cele dictate însăși de aceste interese.

In fine, ca potențialul de lucru să nu fie turburat, iar sursele de venituri să nu fie primejduite. Ca atare, n'au mai fost menținuți în întreprinderi decât acei salariați evrei, cari s'au dovedit a fi indispensabili, fiind factori esențiali de producție și creatori de venituri.

In Capitala țării de exemplu, au fost la apariția legilor de românizare, 17.906 evrei, față de 117.262 salariați creștini, reprezentând deci 13,24% evrei față de 87,76 salariați creștini. După un an dela apariția legii, numărul salariaților evrei s'a redus la 9672, față de 133.826 salariați creștini.

In Moldova situația salariaților evrei față de creștini era de 5911 la 10.679, adică 35,63% evrei și 64,38% creștini. După un an procentul evreilor a scăzut la 28,11 față de 71.89 procentul angajaților creștini.

Activitatea Oficiului de Românizare n'a încetat însă. In măsura în care comerțul și industria se poate lipsi de elementul evreesc, aceștia vor fi înlocuiți unul după altul cu români, ajungându-se astfel cu timpul la deplina românizare a vieții noastre economice.

Dacă până în prezent măsurile au fost luate numai față de angajați și nu s'a trecut încă la înlăturarea comercianților și industriașilor evrei, faptul se datorește situației de război în care ne găsim, când alte imperative se opun unor măsuri mai radicale. Guvernul țării, are însă grijă ca să se ajungă la o românizare totală și în acest domeniu, atunci când împrejurările o vor permite.

Serg. t. r. Ion Munteanu

ADMINISTRAȚIA IN SLUJBA INTERESELOR NAȚIONALE

(Urmare din pag. I-a)

lizării și măsurile de rechiziții sau de transporturi.

Știu că nu putem mulțumi pe toți.

Știu că sunt interese încă nesatisfăcute.

Știu că sunt unele stângăcii.

Dar sunt sigur că Românii își dau seama că guvernul nu poate să schimbe dintr'odată într'o perioadă de atâtea încercări grele și de război, stări așezate în vremuri de vinovată indiferență.

După cum sunt sigur că toți oamenii de bună credință, comparând stările din alte țări cu cele din țara noastră, sau din celălalt răsboi, își vor da seama că administrația românească își face datoria.

Vă rog însă, ca ori de câte ori măsurile locale aduc neajunsuri, să ne semnalați fără întârziere situațiile și remediile.

Am avut prilejul ca în județul Argeș să constat că unele măsuri generale nu dau rezultate.

Prefectul județului, — pe care-l dau ca exemplu de muncă și de datorie, — mi-a spus deschis care erau neajunsurile acțiunii de colectare prin cooperative.

Am văzut eu însumi că unii comercianți erau evinși dela rosturile lor și că consumatorii nu găseau mărfurile și alimentele necesare sau le găseau pe prețuri de speculă.

Constatând aceste adevăruri spuse demn și deschis, mi-am făcut datoria să schimb sistemul de aprovizionare.

Acelaș lucru să-l faceți și dv.

Satisfacerea interesului de aprovizionare, circulația normală a bunurilor, mai ales pentru funcționari și cei nevoiași, acesta este lucrul care ne preocupă.

Ori de câte ori constatați că interesele locale, comerțul, sau posibilitățile de aprovizionare sunt stânjenite, faceți-vă datoria de a semnala faptul și vă făgăduiesc că or de câte ori d. ministru de interne mi-o va cere, voi lua fără întârziere măsuri pentru îndreptarea lucrului.

Dacă dv. la consiliile de colaborare veți asocia de acum înainte sfatul și informație comercianților și industriașilor ca și a reprezentanților grupărilor profesionale, veți putea, pe lângă colaborarea cu aceștia, să veniți și cu soluțiile cele mai simple și mai practice în văzul tuturor și spre folosul tuturora.

Deci, când veți constata că interesele practice nu sunt satisfăcute, că unele legi, regulamente sau măsuri administrative împiedică rosturile agriculturii, comerțului sau industriei locale, faceți-vă datoria, rostiți cuvântul dreptății, pentru a putea îndrepta.

Vreau ca prin dv. toată lumea să simtă că nu avem altă dorință decât a preocupării dreptății și a satisfacerii intereselor tuturor.

Dacă veți găsi de pildă că producția industrială este uneori stânjenită de măsuri administrative, de blocare de impozite grele sau de consecințele mobilizării, sau că planurile de executare ale mobilizării agricole sunt împiedicate de anumite alte ordine, sau că regimul de transporturi pentru aprovizionările cu cereale sau lemne tânjesc, propuneți soluții practice și vă făgăduesc că le vom lua fără întârziere.

Măsuri de ajutorare pentru funcționari și muncitori

Incepând de azi, aveți răspunderea și îndrumarea tuturor serviciilor publice, deci și economice și agricole din cuprinsul județului dv.

De dv. depinde ca opera economică să fie bine înfăptuită.

Supravegheați regimul contribuțiilor.

Impozitele sunt mijloacele de întreținere financiară a războiului, ale unui război greu și drept.

Dacă impozitele sunt grele, ele trebuie să fie în totdeauna drepte.

Pentru că un impozit așezat după criterii subiective sau urmărit prin funcționari cari nu-și fac datoria, poate să creeze nemulțumiri grave și să atingă simțul răspunderii cetățeanului care aduce banul lui pentru întreținerea războiului și a Statului.

Sporirea salariilor și aprovizionarea funcționarilor publici

Azi vă anunț că în foarte scurtă vreme guvernul Mareșalului Antonescu va aduce sporirea salariilor funcționarilor publici.

Această sporire n'am făcut-o până azi, pentrucă a spori salariile fără a lega această operă de dreptate de o acțiune economică pentru aprovizionarea funcționarilor, înseamnă să dăm o nouă primă de ridicare a prețurilor și să creem noui dificultăți economice și monetare statului.

Viitoarea și apropiata sporire a salariilor funcționarilor Statului, o vom face prin acordarea unui spor în bani și a unui spor în natură, dând funcționarilor publici obiectele necesare aprovizionării și existenții lor pe prețuri potrivite, din economatele care sunt în curs de înființare.

Dacă am spori salariile, oricât de mult, dar cursa prețurilor pentru articolele de îmbrăcăminte și aprovizionare ar continua, oricât am spori lefurile, acestea nu ar servi funcționarilor publici.

De aceia, pentru a stabiliza prețurile, mai ales în această perioadă de toamnă, pentru a opri cursa lor și pentru a satisface efectiv nevoile de viață ale funcționarilor publici, concomitent cu sporirea salariului, de data aceasta noi organizăm și aprovizionările, pentru ca ajutorarea funcționarilor și aprovizionarea lor să fie efectivă.

Aceiași grije o avem pentru muncitori.

Vom organiza centre de aprovizionare pe întreprinderi și pe regiuni industriale.

Vă rog, d-lor prefecți să puneți toată grija dvs. pentru aceasta.

Ajutorarea invalizilor, orfanilor și văduvelor

Alături de funcționarii publici și de muncitori, noi avem datoria să purtăm grije și invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

Ați lucrat, fie în calitatea dvs. de prefecți, fie în aceia de președinți ai consiliilor de patronaj județean, la această operă.

Am constatat însă cu regret unele inadvertențe și omisiuni. Domnilor, când Mareșalul Antonescu și guvernul său au făgăduit să considere protecțiunea invalizilor, orfanilor și văduvelor de război ca pe o răspundere națională, n'au voit să repete cuvinte care au fost rostite și altădată, ci au urmărit cu toată răspunderea să-și împlinească datoria față de cei zdrobiți de asprimea războiului.

Am organizat un recensământ pentru cunoașterea amănunțită a situației invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

In cursul săptămânii viitoare acest recensământ trebue să înceapă a fi efectuat.

Pe baza acestui recensământ vom proceda la organizarea acțiunii pentru protecția invalizilor, orfanilor și văduvelor de război.

Pe lângă fiecare Prefectură, înființăm un birou pentru invalizi, orfanii și văduvele de război, care va fi organul de coordonare între reprezentanții tuturor ministerelor care lucrează în această chestiune sub directa dvs. supraveghere, sub permanenta dvs. răspundere.

Instrucțiuni precise, care au fost întocmite, vă vor arăta îndatoririle clerului și ale învățământului în această acțiune, răspunderea ministerului muncii în acțiunea de plasare, dreptul de coordonare al consiliului de patronaj și al organizației I.O.V., obligațiunea de educare și protecție prin consiliul de patronaj, ministerul educației și ministerul armatei.

Dvs. veți coordona aceste activități prin biroul județean, le veți îndruma și asigura.

Opera de protecțiune a invalizilor este o răspundere națională și fiecare dintre dvs. răspunde față de noi, după cum noi răspundem în fața Țării și a onoarei noastre de executarea sfințită a acestei acțiuni de protecție a jertfitorilor războiului.

Pe baza recensământului și a acțiunii ce o vom desvolta, vom stabili recompensele naționale și vom începe distribuirea lor, nu pe bază de principii uniforme, ci ținând seama de situația de avere, de poziția socială și de nevoile de familie ale fiecăruia.

EROUL LT. AVIATOR FLORIN ALEXIU

Pe Florin Alexiu l-am avut coleg de școală primară. Purta de pe atunci în privire azurul și melancolia depărtărilor. Era atât de gingaș, atât de alb și frumos la chip, încât noi, colegii, îl admiram și-i arătam toată dragostea noastră. Era unul dintre acei copii, care-și câștigă ușor prieteni. Era blând și bun. Toți voiau să-i fie prieteni, să ne fie prieten.

Poate era un înger coborît între noi, cu aripele ascunse sub hăinuța albă. Intr'o zi, poate, avea să-și ia iar sborul spre grădinele miraculoase din care coborâse...

Mi-l amintesc recitând o poezie patriotică la un 10 Maiu. Cât elan, câtă energie nebănuită până atunci, se deslănțuise în trupul lui firav. Vibrau toate coardele ființei lui, reușind să deslănțue în sală un entuziasm fierbinte.

Am fost prieteni, în vremea aceea. Intr'o zi m'a luat la el acasă, în strada Maiorul Ioan din Fălticeni, ca să-mi arate niște jucării făcute de el. Ce entuziasm, ce bucurie, m'a copleșit în fața celor două păsări de lemn, vopsite tot de el în diferite culori. Cu câtă mândrie mi le arăta, cu câtă pornire le strângeau mâinile lui, cum le apăra să nu le scap, să se strice...

Acum câteva zile am aflat despre moartea de erou, în fața Stalingradului, a locotenentului-aviator Florin Alexiu și am avut viziunea destinului său împlinit.

Mi-l închipui ca sburător, dăruindu-se în întregime pornirii lui arzătoare, prin care aparat și om se contopeau, deveneau un tot. El era sufletul păsării de fier, cu care înfrunta văzduhul într'o logodnă de legendă.

Mi-l închipui apoi luptător pe front, imagine luminoasă suprapusă pe amintirea copilului care recita vibrând poezia de 10 Maiu... El nu se putea dărui decât întreg. Moartea eroică a fost punctul culminant al dăinuirilor lui succesive, în sborul spre conul de lumină al victoriei.

Ar fi prea puțin să spunem că aviatorii noștri știu să lupte. Mai mult: ei știu să se jertfească, fiindcă își dau seama că moartea lor atunci când țara are nevoe de ea, poate sluji țara cât n'ar putea sluji într'o viață, viața lor obișnuită.

Lt. av. Florin Alexiu și-a dăruit Patriei, viața, în clipa când avea mai mult nevoe de ea. Prin aceasta el a răspuns unei chemări, unei porunci.

Decorat cu Coroana României cu panglică de virtute militară cu spade, cu Virtutea aeronautică clasa Crucea de aur cu 2 barete, cu Crucea de fier clasa II-a, — lt. av. Florin Alexiu a făcut astfel dovada întreagă a vitejiei sale și a iubirii de Patrie și Neam... Moartea pentru Patrie a fost suprema decorație pe care și-o putea dăinui.

Prin această moarte, numele lui s'a înscris în cartea vitejilor Neamului, care au zidit și zidesc prin faptele lor viitorul Patriei. Sufletul lui, întors cu lumina azurului în faldurile drapelelor, va însufleți, prin simbolul jertfei supreme, nepieritoare,—lupta celor care au rămas ca să ducă mai departe sforțarea biruitoare, până la victoria finală, care va aduce Patriei liniștea și pacea...

Serg. T. R. Mihail Șerban

AŞA E, CAMARADE?

Când din „repaus" ai luat
„drepţi!"
Schimbându-ţi dispoziţia,
Se spune în limbaj cazon
Că „ai luat poziţia".

Pe front, orice punct întărit
Ce face opoziţie,
De comandant e socotit
Că este o „poziţie".

Aşa că azi, pe ciolovecí,
Ai precum văd ambiţie,
Ca zi de zi şi ceas de ceas,
Să îi scoţi din „poziţie".

Şi acum mă 'ntreb, ce-ar fi
s'avem
Şi dame în miliţie?
Cum s'ar intitula 'n tranşeu?
„Soldate... în poziţie"!

C. Iorgulescu

SĂ RÂDEM

Motiv

— Şi de ce ai divorţat de Costel?

— Nepotrivire de caracter, dragă! Eu îi ceream să-mi achite notele dela croitoreasă şi el nu voia!

La şcoală

— Ascultaţi aici! Cine din voi poate să-mi spună care plantă e legată în albuş de ou?

— Spanacul cu ochiuri, domnule profesor!

Una bună

— Ascultă, mă Mitică! Tu crezi că oamenii se prefac în animale?

— Sigur, dragă cumnate. Eu, de pildă, am fost odată un mare bou!

— Da? De mult?

— Nu prea! De când m'am însurat cu soră-ta!...

CĂSNICIA RUSO-ENGLEZĂ

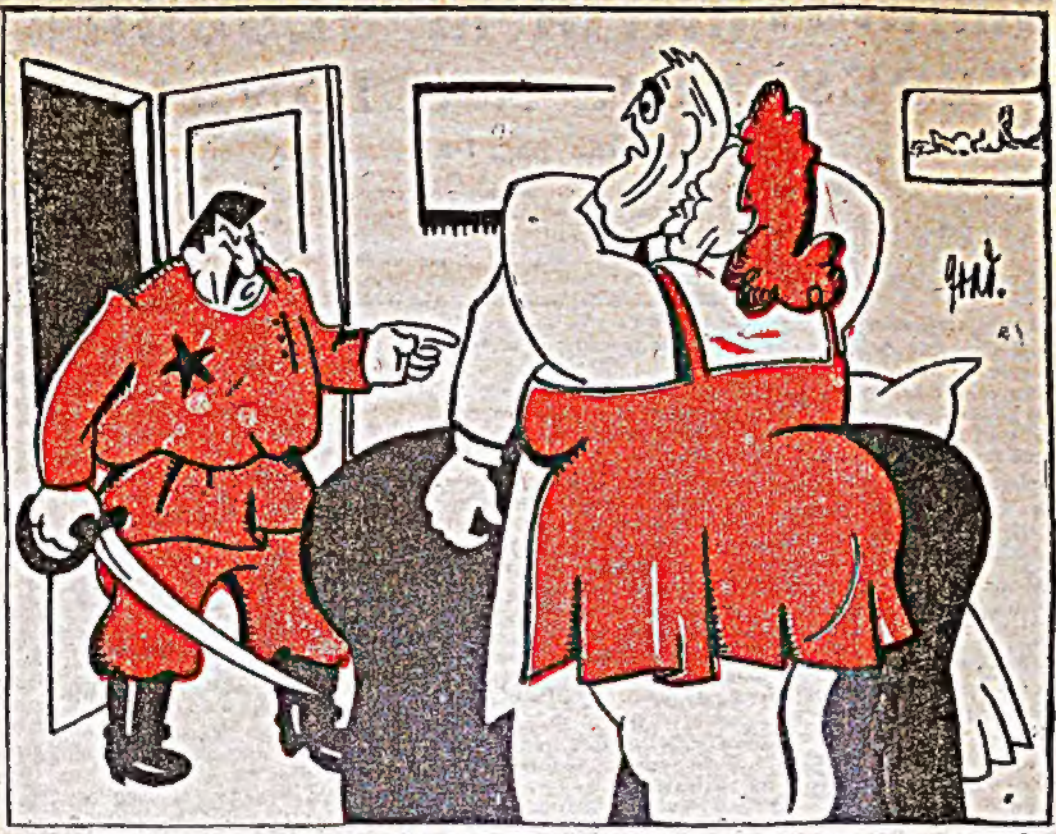

STALIN: Care va să zică îţi baţi joc de mine, şi mă înşeli cu gangsterul ăsta? Te-ai dus, Ciurcilică!...

HAZURI

De-ale copiilor

— Bunicuţo, ochelarii matale măresc?

— Da, puiule!

— Atunci, bunicuţo, când îmi tai cozonac, te rog să-i scoţi!

Sigur!

— Ce-ai măi, de eşti trist?

— Ţi'nchipui dragă! Mi-a interzis doctorul să mai beau, să mai fumez, să mă las de femei... Auzi tu?

— Aud!...

— Şi nu zici nimic?

— Ce să zic?

— Aşa — ca fiecare! Dă-mi un sfat!

— Un sfat? Schimbă imediat doctorul!

Ceartă

— Eşti un beţiv. Mi-e scârbă de tine!

— Zău? Crezi că te-am întrecut?

— Şi încă cum?!

— Pariem?

— Pariem!

— Pe cât?

— Pe zece kile de vin!...

Doi mincinoşi

S'au întâlnit un american cu un australian şi-au început să taie nişte minciuni d'alea mari. Iată ce spune americanul:

— Ce vorbeşti domnule? La noi e un râu atât de larg că'n opt zile de abia poţi să-l treci!

— Asta nu-i nimic! La noi, zice australianul, este un râu aşa de mare încât n'are decât un singur mal.

Copiii de azi

— Nicuşor, barza ţi-a adus un frăţior!

— Puţin îmi pasă... N'am nevoie de el!

— Se poate să vorbeşti aşa?

— Cum să vorbesc, dacă mie-mi trebuie o bicicletă cu trei roate?

Relativitate

— Cum, Mitică? Eşti singur? Unde ţi-e nevasta?

— Nevasta? S'a dus acum două ore pentru cinci minute la o vecină.

PUNGA LUI NEA NIŢĂ

Nea Niţă Iacovache, respectabilul cetăţean din mahalaua Griviţei a 'nceput să-şi facă, odată cu venirea toamnei, proviziile pentru iarnă, ca orice cetăţean care se respectă.

De două săptămâni umblă prin toate pieţile, cu coşurile grămadă după el, după bame, pătlăgele roşii, morcovi, prunişoare, castraveţi, ardei, varză roşie, albă, ţelină, gogoşari şi alte lucruri de-alde astea. Să-l vezi prin Tramvaie cum întinde de respectabilele coşuri de toate mărimele. Şi acasă apoi toată ziua roboteşte: spală butoaie cu apă clocotită, le afumă cu pucioasă şi apoi e treaba cucoanii Aglaia care le pune la murat.

Şi are dreptate nea Niţă Iacovache. Că are, bietul de el, o casă tare grea: 8 copii, toţi prin şcoli, plus două nepoate pe care le creşte el. Se poate să nu puie murături să aibă pentru toată iarna? Apoi se poate să nu-şi facă acum conserve, ca să nu le plătească la iarnă dublu?

Socoteala nu e rea. Şi după nea Niţă s'au luat şi chiriaşii d-sale, încât întreaga curte, timp de două săptămâni nu era altceva decât mare arsenal de... făcut murături...

Acum a venit rândul cartofilor. Şi-i strânge nea Niţă de pe unde-i găseşte, ca pe buruiana de leac. Pe unde-i găseşte îi „arestează" imediat.

Dar asta nu-l opreşte să fie la curent cu tot ce se petrece pe front. Ştie tot, că nu degeaba are doi feciori ofiţeri pe front, amândoi decoraţi.

Iată, se prezintă la un precupeţ.

— Ai cartofi?

— Da coane! Am. Şi dăia săpunari.

— Bravo! Îmi dai o sută de kile?

— Sigur! Dau la toată lumea.

— Bun. Cântăreşte-mi-i.

— Aveţi un sac?

— Sac? Nu! pui într'o pungă?

— Pungă?

— Da! Pungă!

— Nu există, coane, pungă aşa mare!...

— Ia lasă-te de ţordane? Cum? De unde scoseşi că nu există?

Negustorul holbă ochii la el.

— Da, mă! Ce te uiţi aşa? Tu nu citeşti ziarele?

— Ba da, coane!

— Atunci? Nemţii de unde au, mă, pungile alea uriaşe unde bagă câte cinci, şase sute de mii de ruşi?

MOTIVUL

— Mă simt foarte bine, dragă! Dă-i încolo de bărbaţi! Nişte măgari! Dar tu ce-ai făcut cu şeful tău de gară?

— L'am pus pe liber, dragă! Prea mă trecuse pe linie moartă!...

ARE DREPTATE

— Eşti primul bărbat care intră în camera asta.

— Da? Ce fericit sunt!...

— N'ai dece, dragă! Abia m'am mutat aici acum un ceas!...

PRIMUL ȘI ULTIMUL ATAC AL CADEȚILOR DIN KRASNODAR

Bătălia Stalingradului, — care este una din cele mai glorioase pagini din istoria armatei române, prin eroismul cu care trupele noastre au smuls victoria unui dușman numeros, bine înarmat și puternic întărit în cazemate, decis să nu dea nici un pas înapoi — este în plină desfășurare.

Infruntând toate greutățile unui război de uzură în plină stepă asiatică, ostașii români cuceresc sat după sat, culme după culme și pătrund tot mai adânc în fortificațiile din jurul Stalingradului, puternica cetate industrială de pe Volga.

Sunt aceiași ostași cari au plecat anul trecut depe valea Jiului, din câmpiile Banatului, din Bărăgan cari au sfărâmat astă iarnă pe un ger cumplit ofensiva bolșevică, și au decis apoi victoria dela Sud de Harcov, cari au forțat trecerea Donețului și cari luptă acum în stepele Volgei.

Iată de pildă un batalion dintr'un regiment de infanterie, care a ocupat înălțimile dela Nord de Pariskaia Comuna și care de trei zile rezistă atacurilor tot mai înverșunate ale rușilor, fără a se clinti depe poziția lor. Ostașii noștri sunt cu toții la datorie, trupurile lor sunt slăbite de oboseală, de nesomn, de căldură și de sete, de vântul care-i orbește cu furtunile de praf și de nisip, de continua încordare nervoasă în care stau de atâtea zile, dar sufletele le rămân oțelite, cu conștiința că numai pe jertfa lor se va clădi România de mâine.

Numai în această zi de 23 August a patra de când rușii încearcă să străpungă pozițiile noastre, batalionul a respins patru atacuri dușmane.

E amiază și liniște aproape completă. Pe sus bâzâie un avion invizibil. Câte un tun bate în răstimpuri. Când și când se aud rafale de mitraliere în sectoarele vecine. Apoi iar liniște. Liniștea grea dinnaintea atacurilor. Ostașii noștri așteaptă culcați în ierburi, după creastă. In lumina puternică a soarelui viroagele dispar și stepa arsă apare neîntreruptă până la orizont. Nu se vede nimic, nici o ființă, nici o mișcare. Doar suluri de praf gălbui, pe care vântul le ridică în vârtejuri și le plimbă în întinsul încins de arșiță. Din gropile și adăposturile lor, câți ochi, câți oameni privesc țintă nainte să surprindă vreo mișcare la dușman?

Deodată un proectil „greu" se sparge în rândurile noastre, apoi altul și brandt-uri tot mai dese încadrează pozițiile noastre și în pustiul acesta care părea nelocuit, înfloresc deodată bobocii roșii, de foc și de fier ai morții și ca niște uriașe flori se desfac petalele de fum și de praf ale exploziilor.

Pământul se cutremură, văzduhul urlă și rușii pornesc din nou la atac după această pregătire.

Sunt două regimente de elită din armata lui Stalin, elevi ai școalei militare din Krasnodar, cari atacă batalionul român.

Ai noștri răspund imediat cu focul puternic al companiei de mitraliere, al companiilor de pușcași și al brandturilor reușind să oprească atacul la 100 metri în fața poziției. Dar cadeții continuă să atace târându-se prin ierburi până la câteva zeci de metri, sprijiniți de brandturile lor, aruncând grenade și încercând să se infiltreze în flancul stâng al companiei a cincea.

Sublocotenentul Ardeleanu Gheorghe, din compania șaptea, deși a rămas doar cu șase oameni, rezistă cu plutonul său, cauzând grele pierderi inamicului. Un proectil de brandt, căzând chiar în mijlocul unei grupe de mitraliere din plutonul locotenentului Potescu, distruge o piesă și omoară servanții ei, pe soldații Costea Cornel și Buzatu Constantin. Văzând situația grea a pușcașilor și nemai având decât doi oameni într'o grupă, locotenentul pleacă prin ploaia de branduri împreună cu sergentul Covășeală Cristea, soldatul Costau Ștefan și Vițelaru Gheorghe și aducând o mitralieră dela compania vecină o instalează în sectorul în care inamicul caută să facă învăluirea. Sergentul Covășeală o întărește cu o pușcă mitralieră rămasă fără servanți cu care trage din picioare, obligând pe inamic să se retragă, după ce a lăsat în fața grupei mormane de morți și răniți. Dar și el e rănit grav și evacuat.

In acest timp, un pluton de pușcași din compania locot. Băltărețu sub comanda sublocotenentului Luca Terente, întărit cu grupa de mitraliere a sergentului Doboș Petre rămân în flancul drept al batalionului și luptă încercuiți într'o cazemată. Pe când sergentul Doboș Petru, — cel mai viteaz și destoinic gradat al companiei de mitraliere, decorat cu „Virtutea Militară" și cu „Crucea de fier", — conducea cu binoclul focul mitralierelor sale care făceau goluri mari în rândurile bolșevicilor, un proectil de brandt face explozie chiar în groapa lui, omorându-l pe loc.

Atacul dușman sporește neîncetat în intensitate, două batalioane noui fiind aruncate în luptă spre a întoarce flancul stâng al batalionului, unde se găsea compania șasea. Bătută puternic de foc, după o luptă inegală cu grenade și cu baioneta, în care timp sunt răniți sublocotenentul Bărnuț Adrian și plutonierul Ciofrângeanu Ion, compania este nevoită să retragă un pluton.

Situația batalionului era acum critică. Prin flancul stâng descoperit, rușii s'au strecurat nevăzuți pe o viroagă, ajungând până la postul de comandă al regimentului. Văzând aceasta, cpt. Farcaș Ion comandantul companiei a opta de mitraliere, a luat comanda unui pluton de pușcași, unui pluton de mitraliere și unula de brandt-uri, s'a strecurat în flancul stâng al batalionului, în stânga unui șanț anticar și căzând în spatele rușilor, care se infiltraseră înapoia liniei noastre, a deschis cu toate armele prin surprindere un foc puternic asupra lor, punându-i în imposibilitate de a-și continua atacul tăindu-le retragerea și cauzându-le un adevărat dezastru. Dar nemulțumit cu atâta, căpitanul Farcaș se urcă pe talazul șanțului anticar și îmbărbătându-și oamenii prin exemplul și curajul său, pornește la contraatac.

Locotenentul Tudorașcu împinge tunurile de 75 mm. ale secției sale până în prima linie, trăgând direct în inamicul care începe să se retragă în debandadă. Rănit lângă unul din tunuri bravul locotenent refuză să fie evacuat.

Locotenentul Băltărețul smulge pușca mitralieră din mâna unui ostaș și trage în rușii cari fug.

Sub impetuozitatea contraatacului nostru Cadeții lui Stalin fug mâncând pământul. Plutonul sublocotenentului Luca Terente, care a rezistat încercuirii este despresurat. In fața trupului neînsuflețit și însângerat al sergentului Doboș Petre căpt. Farcaș se oprește o clipă, se descoperă, își face semnul crucii și murmură „cel mai bun sergent al meu"... Trece apoi mai departe, puțin mai încruntat, urmărind pe inamic.

Cele două regimente de cadeți au fost nimicite. O sută cincizeci au fost luați prizonieri restul morți și răniți, așa încât din câte un batalion n'au mai rămas decât treizeci, patruzeci de oameni.

— Acesta a fost primul și ultimul atac al nostru", spune cu amărăciune un locotenent rus prizonier, profesor al școlii de cadeți.

Câte divizii ale lui Stalin au avut aceiași soartă?

Serg. T. R.
Smeu Dumitru
Reporter de răsbol

RUGĂCIUNE

Doamne,
Eu, oșteanul de fier
Fratele lutului,
De aici de pe malul Prutului,
Din leatul de funingeni, de unde
Mormântul ne prinde și ne-ascunde,
De unde legenda își desnoadă basmele
Și ne sfâșie zăvozii și fantasmele,
— Rugămu-ne, Doamne, din cer,
Prin grindini de foc și de fier,
Pe unde Veșnicia își iscă pânda:
Dă-ne nouă moartea și izbânda;
Dă-ne, Doamne, suflet de cristal,
Și destin de fier, voevodal,
Să-ți clădim altar aici pe Prut,
Și să fim voinții Tale scut
Pentru toate vremile ce vin,
Amin.

Ion Larian Postolache

BRAVE ARIPI ROMÂNEȘTI

Deasupra pământului scormonit minută cu minută de exploziile miilor de proectile de toate calibrele, aici, la cotul fluviului molâu al Volgei, — cerul se întinde fără nor peste tot cuprinsul. Culoarea lui albastră, limpede, de o profunzime cum rar ne-o putem imagina, nu este alterată decât de norii de fum negricioși și pânza de praf, roșietic, înălțate în forme bizare de răbufnirile obuzelor și bombelor.

Ziua și noaptea, urletul luptei nu slăbește în intensitate, se schimbă numai decorul. Noaptea, cerul devine negru profund, iar stelele sclipesc strălucitor, rece și par suspendate la diferite înălțimi pe bolta înaltului. Măreția peisagiului este împlinită de încrucișerile de rachete în toate culorile și de gloanțele trasoare ale armelor automate de o parte și de alta. Din când în când, peste liniile noastre trec în grabă escadrile de avioane de bombardament, urmate la mici distanțe de avioane ușoare și rapide de vânătoare. Cu toatele se îndreaptă grăbite peste ruinele fumegânde ale Stalingradului, sau trec departe, dincolo de apa Volgei.

Uruitul lor atrage privirile ostașilor noștri, cari acum cunosc după sunet ce fel de avion trece pe deasupra. Le urmăresc voioși, aruncând unul altuia — atât cât lupta îngăduie:

— „Iar au plecat „Știucile", frate-meu! Las'că-i bine să-i mai piseze nițel și acasă la ei"...

Dar iată că într'o zi, uruitul deasupra unui sector românesc din fața Stalingradului, suna mai altfel. Nu era tocmai cel obișnuit și totuși nu erau avioane bolșevice și nici germane.

— „Măi frate-meu, astea n'au svastică și... vin dela noi! Uite că sunt d'ale noastre, că au crucea Regelui pe ele! Au venit ai noștri aici — e bine!"

Erau avioanele unei formațiuni românești.

Le numărau la trecerea spre inamic și le renumărau la înapoiere:

— „Sunt toate!" — și acest „sunt toate" era spus cu atâta emoție în glas, încât răsuna ca vocea unui copil, căruia i s'a dat în dar o jucărie frumoasă. Neobosite, reveneau la bază, în spatele liniilor românești, pentru a lua altă încărcătură de bombe și cartușe pentru armele de bord și porneau apoi fără altă întârziere la inamic. Piloții nu pierdeau timpul nici pentru a fuma o țigare, raportând doar scurt rezultatul luptelor aeriene și al bombardamentelor efectuate, în timp ce păsările de oțel erau alimentate pentru noul sbor.

Rezultatele acestea erau dintre cele mai satisfăcătoare. Numărul avioanelor bolșevice doborâte creștea dela oră la oră. Cu fiecare întoarcere, alte câteva lovituri date în plin erau înscrise pe foaia de zi a escadrilei.

Până în seară, ostașii din sector, cari urmăreau trecerile spre dușman și în zare, deasupra dantelei de ruine scăldate în fum ale Stalingradului — evoluția avioanelor în loopinguri, picaj, alunecări și virajuri scurte, în luptă cu avioanele vrăjmașe, sfidând neînfricate tirul disperat al apărării aeriene bolșevice — le cam pierduseră socoteala.

— „Măi frate-meu, par'că nu s'au întors două?" spuse cu teamă în glas un sergent.

— „Ei, asta-i acum! Ce, par'că toate s'or întoarce tot pe la noi?!... Or fi mai luat-o și pe altă parte!"...

Și totuși, în glasul lui plutea o umbră de îndoială și lui ca și sergentului — nu-i ieșeau două la socoteală.

Avusese dreptate sergentul. Ziua aceia de pomină s'a încheiat cu următorul raport: Douăzeci și două victorii omologate — avioane bolșevice doborâte deasupra Stalingradului. Două avioane românești cari nu s'au mai întors la bază. Alte avioane sovietice sigur lovite, dar fără a se ști cu precizie de soarta lor, deoarece au părăsit spațiul aerian de luptă. Tot cerul deasupra sectorului ce a revenit escadrilei românești, complectament stăpânit în adâncime. Pe teren, lovituri în plin asupra bateriilor inamice, coloanelor de împrospătare în marș, mitralieri cu efect vizibil și multe incendii în dosul liniilor inamice...

Nici că se putea un rezultat mai impunător pentru tinerile Aripi Românești, cari au împlinit alături de formațiunile terestre ale Armatei noastre, cununa de lauri care împodobește fruntea Oștirii Țării!...

Cap. T. R. Chițulescu Gh.
Reporter de Răsboiu S. M. R.

SEMNALELE DE VICTORIE ALE POSTURILOR DE RADIO GERMANE

Știm cu toții că evenimentele de deosebită importanță ale războiului sunt anunțate de posturile radiofonice prin sunete speciale de fanfară. Germania, care duce de multă vreme războiu pe mai multe fronturi și a avut în decursul ultimilor ani numeroși adversari pe cari i-a înfrânt unul după altul, a avut nevoie de semnale caracteristice de fanfară pentru vestirea biruințelor de pe diferite teatre de luptă.

In timpul marșului în fosta Cehoslovacie comunicatele de războiu erau precedate de semnale care intonau „Egerlaendermarsch" de W. Kopetzky. Marșul întreg, fiindcă pe atunci nu se stabiliseră încă sunete speciale de fanfară. Și în campania din Polonia acelaș lucru: se intona marșul „Weichsel und Warthe" de prof. Hermann Schmidt. Apoi a început, în urma cererii populației, să se facă semnale anumite pentru fiecare front, pentru ca lumea să se poate aduna și să asculte, știind că este vorba de un comunicat de războiu. Așa s'au creiat fanfarele posturilor de radio germane, prin îngrijirea lui Hans Steinkopf care a înțeles să dea fiecărui semnal un colorit cât mai caracteristic.

Prima fanfară de victorie la radio german a fost „England-Fanfare" cu motive din „Englandlied" sau „Matronenlied" de prof. Herms Niel. Ea răsună ori de câte ori — și destul de des — imperialismul lui Churchill a suferit o nouă grea lăsare de sânge.

La începutul campaniei din Vest a început să se audă fanfara cu motive din „Wacht am Rhein".

Campania din Norvegia nu a avut un semnal de fanfară propriu. Deoarece lupta se duce tot împotriva Angliei, care voia să debarce trupe în Norvegia, victoriile se anunțau tot cu „England-Fanfare".

Victoriile din Balcani erau anunțate prin sunete de fanfară luate din „Prinz-Eugen-Lied". Când se vesteau victorii mari se intona întregul marș.

Era de prevăzut că bătălia din Răsărit va fi deosebit de crâncenă. S'a creiat în consecință un semnal de fanfară special.

Două concepții s'au ciocnit în răsăritul Europei! Germania național-socialistă a așezat simbolic în primele acorduri ale semnalului radiofonic tema din „Horst-Wessel-Lied": Camarazi, frontul roșu... Iar la sfârșit răsună înălțătoarele tacturi din opera simfonică a lui Franz List „Les Préludes". Urmează apoi aceleași motive, în marșul „Vorwaerts, nach Osten" (Inainte, spre Răsărit) de Norbert Schultze.

LUPTA UNUI NEAM

Să piară hidra bolșevică
Ce'n suflete a stins credința,
In luptă sfântă se ridică
Un neam, să-și apere ființa.

E neamul nostru ce a stat
De strajă la acest hotar
Și de păgâni a apărat
Al creștinismului altar.

A fost statornic în credință,
Mergând, senin, pe drumul greu,
Chemând cu 'ntreaga lui ființă,
In ajutor, pe Dumnezeu.

Prin jertfa lui a înălțat
Stindard de slavă românească.
El pentru Cruce a luptat
Și pentru glia strămoșească.

Dimitrie Albota

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

115, Gura; 116, Dinții și limba, 117, Acul; 118, Acul cu ață; 119, Albinele și roiul; 120, Usturoiul; 121, Marea și râurile; 122, Anul; 123, Anul, primăvara, vara, toamna și iarna; 124, Apa; 125, Sabia; 126, Ciorchine de strugure; 127, Ariciul; 128, Râul; 129, Răsboiul; 130, Rodia; 131, Strugurele; 132, Umbra; 133, Barba; 134, Tocul cântarului; 135, Berbecele, țapul; 136, Ardeiul; 137, Sticla; 138, Bruma; 139, Ulciorul; 140, Ciuperca; 141, Buricul; 142, Bulciul; 143, Cafea;

144. Lungă, lungă, strâmbă și toți gnă umblă.

*

145. O buturugă viermănoasă, supt buturugă o livede, supt livede două lipitori, supt lipitori doi porumbei, supt porumbei un șipot cu două scursori, supt șipot o moară, supt moară un ciocan.

*

146. Are barbă, masculin nu este.

*

147. Voce nu are și multe vorbește.

*

148. Fiara este moartă și vinele-i se mișcă.

*

149. In vale negru și în foc roșu.

*

150. Suflet în sus, suflet în jos, la mijloc lemn uscățiv.

*

151. Este un câne, dar nu-i câne, are părul de câne, dar nu-i câne, are coadă de câne, dar nu-i câne, ce este?

*

152. Harța, farța nu are milă.

*

153. Turta ta cu turta mea pe un fus mereu se învârtește.

*

154. Țiu, țiu, după casă.

*

155. Voce rară în pădure.

*

156. Alții pe dinți, alții pe spate, către sus, către jos, poteci, poteci.

*

157. Patru frați se văd în față și nu pot să se prinză.

*

158. Patru toacă și o mie joacă.

*

159. Un bivol negru bușteni înghite.

*

160. Găinușe, ciușe, aduni în nări cenușe.

*

161. In pădure crescui, în pădure mă curățiî și'n sat cum mă duseră, portoier mă puseră.

*

162. Am doi băieți, când îi duc acasă, ei privesc afară și când îi duc afară, ei se uită acasă.

*

163. O femee cu mânele la gură.

*

164. Unde te duci, măi gât lung? De ce întrebi, tu cu fundul aprins?

*

165. Ce e mic cât oul și poate cât boul?

*

166. O fântânea cu o floricea.

*

167. In pădure crescui, în pădure mă făcui, și acasă când venii, întâiul eu fui.

168. Suflet duce, suflet poartă, suflet într'insa n'are.

169. Cinci sorioare, într'o săbiuță, se gonesc, tot se gonesc și nu pot să se ajungă.

*

170. Cinci sorioare într'o cămașe, mereu caută să se prinză.

*

171. Pădurea mă avu, pădurea mă pierdu; „și cu tine și fără tine".

*

172. Haina-mi ieste neagră, cămașa-mi ieste roșie, corpul îmi ieste alb.

*

173. Unchiul cârtește și mătușa [illegible].

MAREA CASPICĂ

de Dr. PAUL ROHRBACH

Marea Caspică merită acest nume, deși este o mare închisă, deoarece atinge ca mărime Marea Neagră. Intr'o mai veche perioadă climatică a fost desigur mult mai mare, dar, cu progresiva uscare a Asiei apusene în epoca ghețarilor, care pe atunci era acolo o epocă de ploi, a fost redusă la starea de acum. Prin progresarea operațiilor militare — la frontul de pe Volga s'a alăturat acum un front la Terek — Marea Caspică a trecut acum pe primul plan al intereselor noastre, și e necesar să ne ocupăm cu caracteristicile acestui bazin curios.

Afluentul important al Caspicei este fluviul Volga. El varsă în mare o enormă cantitate de apă, care este mult mai mare decât aceea adusă de Dunăre în Marea Neagră. La aceasta se adaugă, dinspre Nord, Uralul și Emba și de la Vest Kuma, Terekul și Kura. Și Araxesul, care mai înainte se unea cu partea inferioară a cursului Kurei, și-a creat acum o gură de vărsare proprie în Marea Caspică. Toată cantitatea unită a apei acestor fluvii, care se varsă în tot timpul anului în Marea Caspică, este atât de mult consumată de enorma evaporaret din acea regiune, încât apar numai mici oscilații ale suprafeții mării. Suprafața ei se află cu 20 metri mai jos decât a Mării Negre. Prin retragerea ei după epoca de ploi au rămas anume în nord mari suprafețe cu pământ sărat. In mijlocul depresiunii caspice de nord se află lacul Elton, un bazin mic, care cuprinde o apă sărată foarte concentrată. Aci se face din vechime o foarte bogată extragere a sării.

Foarte curioasă este situația unui lac lateral, separat numai printr'o îngustă limbă de pământ de Caspică, așa numitul Cara Bugas sau Adci Darja, cam de mărimea lacului Ladoga. Printr'un canal îngust se varsă încontinuu apă din Marea Caspică în Cara Bugas, înconjurat din toate părțile de regiune pustie, pentru a echivala pierderile însemnate pricinuite aci de excesiva evaporare. Curentul este foarte puternic. In apa sărată concentrată a lacului Cara Bugas animalele acuatice nu pot trăi, și se poate crede că un strat destul de gros de materie organică acoperă fundul lacului.

Partea de Nord a Caspicei este netedă, în sud apar adâncimi de peste 1000 metri. Vânturile de Nord cari trec peste suprafața apei, luând cu ele atât de multă umezeală, încât curenții de aer cari se isbesc de muntele Elburs și se răcesc fac să cadă mari cantități de ploaie. Regiunea de coastă, Masederan, dintre mare și piciorul muntelui Elburs, are o vegetație foarte bogată: păduri dese, străbătute de părae.

Două dintre fluviile cari se varsă în Marea Caspică, Volga și Terekul au format mari delte. In delta Volgei, la o distanță cam de 70 km. de vărsare, se află Astrahanul. Aici se încarcă în mod special petrol brut, benzină și alte produse de distilare. Dealtfel Astrahanul este renumit și ca loc de prelucrare pentru marea bogăție de pește a Mării Caspice. Icrele negre de Astrahan sunt renumite în toată lumea. Terecul nu poate fi întrebuințat pentru circulație din cauza prea marei sale repeziciuni, el cară cu sine mari cantități de materiale de sedimentare, din Caucaz. La Sud de vărsarea Terekului, la portul Mahaci Kala, ajunge o conductă de petrol, care vine din regiunea dela Grosny, din partea nordică subcaucaziană. Și petrolul dela Grosny, care curge prin conductă la Mahaci Kala, merge cu tancuri petrolifere spre Astrahan. Tot petrolul care este sărat dela Astrahan în sus pe Volga, trece pe la orașul Stalingrad aflat pe malul stâng.

Afirmația întâlnită uneori ca o conductă de petrol duce în lungul malului apusean al mării Caspice, nu este adevărată. Petrolul dela Bacu, dacă nu este transportat pe vase petrolifere la Astrahan, este dus printr'o conductă dublă la Batum la Marea Neagră. Linia ferată, care vine dela Rostov, este una dintre cele mai importante linii ale Uniunii Sovietice, care duce în lungul Caspicei. Intr'un loc, la Derbet, muntele se apropie atât de mult de Mare încât rămâne numai o strâmtă trecere. Acest loc, cunoscut și în antichitate ca poarta Mării Caspice, a fost întărită de mult încă din timpul dominației persane, pentru a opri năvala popoarelor barbare, care locuiau în nord.

Dincolo de Derbet regiunea la poalele muntelui se lărgește iarăși și se întinde în fine sub forma peninsulei Apscheron dând în Mare. La rădăcina peninsulei, în partea ei de sud, se află Bacu într'o regiune cu totul pustie. Degajările de gaze cari se pot aprinde foarte lesne au dat ocazie să se întemeieze aci un templu al focului care a fost întemeiat de către credincioșii vechii religii persane. De acum 60 de ani se exploatează aci petrol în mari cantități. Bacu era înainte o așezare mică cu nici măcar 10.000 de locuitori. Când acum 40 de ani am vizitat Bacu, orașul avea aproape 70.000 de locuitori și aproape toată apa de băut trebuia să fie scoasă prin distilare din apa de mare. Cu această apă era stropită și o foarte mică grădină din piața principală a orașului.

Azi numărul populației a depășit o jumătate de milion și s'a construit o conductă care aduce apă din munte. De jur împrejur totul miroase a petrol. Chiar afară în largul Mării se ridică gaz din largul Mării și se poate aprinde. Flăcările albăstrui, cari dansează deasupra Mării — ziua abia se văd — sunt un minunat spectacol în timpul nopții. La Kis Kala, turnul fecioarelor, o clădire medievală învăluită în legendă, pot fi văzute semne curioase cari arată că acum câteva secole nivelul Mării Caspice a fost mult mai ridicat.

Pe malul sudic persan se află mai multe porturi: Enseli, al cărui nume a fost schimbat de curând în Pahavil, în cinstea șahului alungat de către englezi și bolșevici, mai apoi destul de însemnatul Rest, și aproape de granița Turchestanului rusesc, Bandar Schan. Dela Baku are loc o cursă regulată de vapoare peste Caspică spre Asia mijlocie rusă. Valurile pe Marea Caspică pot fi atât de furtunoase, încât îmi amintesc, că odată doar singurii cari nu sufereau de rău de mare erau căpitanul și cu mine.

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Despre muncă

Caracterul nu e un dar, ci o sumă de deprinderi tari. Pascal zicea că firea nu-i decât un obiceiu vechiu, după cum obiceiul e a doua fire. Insă deprinderile nu se pot căpăta decât prin munca cu rost, iar nu prin carte sau alt surogat al muncii.

Firește uneori și vorba are mare înrâurire în educație. Când un copil e atât de simțitor, încât dintr'un cuvânt să rămână sugestionat și deci cu o anume deprindere pentru toată viața, asta e un mare dar al naturii, ca și talentul muzical al celui care prinde dintr'odată cu urechea o întreagă melodie. Dar astea sunt excepții, nu regule.

In orice caz: Creșterea copiilor, înainte de a fi o artă, e o știință, și anume o știință cu caracter regional în ce privește partea de aplicație, cea cu adevărat hotărîtoare.

Iar regula generală e aceasta: adevărata școală a unui om și chiar a unui neam este munca lui de toate zilele. Invățământul fără muncă efectivă — e o amăgire care aduce după sine, ca ori și ce minciună, căderea și pedeapsa mincinosului fie că e vorba de un individ, fie că e vorba de un popor întreg.

Biserica vie

Mulți cred că cea dintâi datorie a părinților e să înveți pe copii o rugăciune pe de rost, să-i deprindă a face o cruce — și s'a isprăvit.

Firește, sunt rugăciuni și părți de rugăciuni pe care și pruncii le pot pricepe. „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi", asta o înțelege și copilașul care încă sâsâește unele cuvinte...

Dar nu rugăciunea e începutul creșterii morale, căci rugăciunea e un cuvânt, ci fapta, adică tot munca. Iar lucru e nespus de ușor pentru părinții cu judecată. Căci ce ne spune Mântuitorul? Cea dintâi însușire, care stă la temelia oricărui bine în viață, e împlinirea poruncii: iubiți pe aproapele vostru ca pe voi înși-vă.

Aici e juvaerul cel mai de preț al învățăturii dinainte de Hristos. Pentru păgâni și chiar pentru Evrei, legea legilor se încheia așa: să fii bun pentru ai tăii Ba chiar între acei de un neam cu tine, era socoteala sălbatecă: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

Aici a fost noutatea și puterea cea mare a învățăturii creștine. Omule! Iubește ca pe un frate, pe orice om, de orice neam și din orice țară ar fi. Biserica ne spune atât de frumos: să ne iubim unul pe altul, ca într'un gând să mărturisim.

Intoarcerea învingătorului

La Romani, generalul biruitor, înconjurat de ostașii săi, străbătea orașul în strigătele de bucurie ale unui popor învățat cu biruința, dar totuș nesățios de dânsa.

După carul triumfătorului erau apoi căpeteniile învinșilor. Nu odată regii înaintea cărora în țările lor lumea cădea în genunchi se vedeau târându-și picioarele obosite pe piatra cetății care ajunsese capitala lumii întregi.

O soartă ca aceasta a avut-o, subt împăratul Aurelian, care și-a scos ostașii și dregătorii din Dacia, mândra regină arabă Zenobia din Palmira.

Dar Decebal, regele dac, a preferat moartea acestei umilinți.

Cugetări

Nu osândi orbul fiindcă nu vede, ci mângâie-l și-l du de mână.

*

Bețivul își îneacă întâiu necazurile și apoi viața.

*

Trufașul nu poate fi recunoscător; el crede totdeauna că a meritat mai mult!

*

Lumea nu-ți datorește recunoștință nici pentru prisosul tău de muncă, atunci când acesta ți-a adus plăcere.

*

Cine scoate steagul, să tragă și sabia.

*

Mi-ar fi lene să fiu leneș.

Sânt leneși fără suflet, cari trăiesc în liniște; celor cu suflet li cresc în el buruieni veninoase, ca pe o țarină bogată ce nu s'a învrednicit de lucru.

*

Dacă a merge încet e mai solid, a sta pe loc e cel mai solid.

*

Oricum ai merge, tot fugi de lene.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

50. Din primul rând cele două numere de sus, din al doilea cele două de jos, din al treilea cel de sus și cel de jos, din al patrulea cele două de jos, din al cincilea cel de sus și cel de jos; 51, Omul are 6 poli. După dublare a avut 12 și a plătit 8. Restul de patru a fost din nou dublat, a plătit din nou 8 și Moș Glumici n'a mai avut ce să-i dubleze; 52) Dacă un om numără pe minut până la 200, ajunge într'o oră la 12.000. Numărând cu aceiași viteză zi și noapte, fără întrerupere ar număra pe zi 288.000, iar într'un an 105.120.000. Pentru un bilion i-ar trebui cam 9.500 ani; 53, Trei gâște; 54, 4, căci fiecare avea trei în față.

55, 12+3—4+5+67+8+9=100

56. E adevărat. Când s'a născut Moș Glumici, tatăl său avea 70 ani în 1866. Era născut în 1796. La 20 ani tatăl său, avu, dintr'o primă căsătorie, un băiat, care a murit curând după naștere. Moș Glumici e copil din a doua căsătorie. Deci, azi, 1941, sunt 125 ani dela moartea fratelui său; 57, Imposibil, la a 3-a îndoitură are de 8 ori grosimea, la a 7-a de 128 grosimea, la a 26-a oară ar putea avea 20 m. grosime, la a 24-a oară ar avea 450 m., la a 26-a ar avea grosimea pământului;

58. Intre Europa și America pleacă în fiecare zi, la 7 a. m. precis, câte un vapor. Drumul durează exact 7 zile. Dacă cineva pleacă pe un asemenea vapor, câte vapoare întâlnește în drum. Atenție!

*

59. Vine cineva să ne vândă un balon. Și pentru ca să fie mai convingător, spune că e ultimul balon pe care-l mai are și că doi cumpărători au micșorat sensibil stocul în depozit, în felul următor:

Un cumpărător a luat jumătate din baloane și o jumătate din ce-a rămas și încă o jumătate de balon. N'a rămas decât balonul care ni se oferea nouă. Era și Moș Glumici de față. Și pentrucă lui nu i s'a părut nimic ciudat (cum să cumpere o jumătate din balon?), trebue să fie o socoteală.

Câte baloane erau în depozit?

*

60. Un kilogram de vată sau un kilogram de fier. Gluma e prea veche. Dar dați-i o formă nouă. Luați o monedă mai mare, tăiați din hârtie o formă absolut egală cu moneda și lăsați-le să cadă la pământ dela acelaș înălțime. Fără discuție moneda cade cu mult mai repede.

Totuș se poate face să cadă deodată. (Vă rog fără clei, nu lipiți hârtia de monedă)!

*

61. Intrebați pe cineva dintre prieteni sau cunoștințe mai în vârstă, dacă au trăit un bilion de secunde. Nu e vorba de o calculare precisă ci de o apreciere aproximativ rapidă.

*

62. Unui prieten care-și bătea joc de pasiunea lui Moș Glumici pentru probleme, el i-a spus: — „Du-te acasă, schimbă între ele literele alfabetului de câte ori e posibil și apoi vino să-mi arăți rezultatul.

Prietenul a plecat zâmbind, dar până azi nu s'a întors. Dece oare?

*

63. Moș Glumici se plimba cu Demostene, cel mai mare dintre nepoții lui. Era o noapte frumoasă cu lună și erau bine dispuși.

— „Am deoparte vre-o 10.000 lei și ți-aș da din ei ceva pentru vacanța ta; — ți-aș da cât vezi tu acum în lună".

Demostene se uită pe cer — era lună plină — și zise cu gândul că-l face praf pe Moș Glumici:

— „Bine, dă-mi o parte din sumă precum este porțiunea de pământ luminată de soare pe timp senin, față de porțiunea care-i în acel moment în umbră.

Cât cerea?

CU ARMATELE BIRUITOARE IN RĂSĂRIT

ODISEIA UNUI BASARABEAN

INCORPORAT DE BOLŞEVICI IN ARMATA ROŞIE

Eram în plină ofensivă. Victorioasa Divizie înainta fulgerător într'un total dispreţ de moarte, peste fortificaţiile bolşevice dintr'un sector sudic al frontului, unde roşii construiseră savant, cele mai ingenioase sisteme de apărare, socotite inexpugnabile pentru capacităţile lor militare.

Intr'un avânt indescriptibil, sub protecţia vitezei aviaţii germane, despre al cărei eroism fără egal, nici un elogiu nu trebue reţinut, infanteria oltenească îşi croia printr'un adevărat infern de explozii, drum de strălucită biruinţă peste şanţuri, peste câmpiile minate, peste bătaia de iad a tunurilor de toate calibrele, sfărâmând în cale cele mai înverşunate rezistenţe.

Inaintea voinţei de fier a regimentelor noastre biruitoare, inamicul umpluse cu stârvuri câmpiile eliberate, intrând într'o panică groasnică.

Mii şi zeci de mii de bolşevici cu ochii aproape eşiţi din orbite de groaza care-i stăpânea, se salvează în ultimul moment aruncând armele şi predându-se glorioaselor noastre trupe.

Dintr'un şanţ perfect camuflat, un ostaş roşu sare afară şi în genunchi, cu ochii plini de lacrimi, sărută arma unui comandant român: „Doamne, Dumnezeule!, de când aştept această clipă!", rosteşte într'o românească perfectă glasul plin de emoţie al celui ce avea să-şi depene peste câteva minute şi în plin iureş al ofensivei, viaţa de martir în „fericita armată bolşevică".

Este fiul unui comerciant instărit din comuna Colibaşi, jud. Cahul şi se numeşte Sava Darughin. In noaptea de 22 Iunie 1941, împreună cu alţi o sută de tineri, este forţat de bolşevici să-i urmeze şi este transportat peste Nistru la Tiraspol unde este repartizat la colhozurile şi sovhozurile NKWD-ului, la lucru, pentru foarte scurt timp însă, căci puternica ofensivă germano-română îi sileşte pe comandanţii bolşevici să-i excorteze pentru a nu dispărea pe pământul eliberat, al Basarabiei. Până la Nicolaev, unii din moldovenii mai fericiţi au reuşit să dispară, făcând pe jidanii supraveghetori ca semn de represalii, să le facă o viaţă de iad de acum încolo. Ofensiva din spate îi sileşte pe moldovenii rămaşi, ca la 12 August 1941, să fie transportaţi la Cherson apoi trecuţi Niprul la Tirnpinsp (Alioşka) iar de acolo, la cercul de recrutare al bolşevicilor dela Djancoje-Crimeea, unde sunt repartizaţi cu lucrul la Simferopol.

Aici, din lotul basarabenilor rămăseseră doar 26 de inşi, restul echipelor fiind puşcăriaşi abia eliberaţi din închisorile Crimeei, ori dela alte ocne şi care mai lucraseră la construirea canalelor dela Moscova, Volga şi Belo-Moore (dela Marea Baltică la Marea Albă).

Ofensiva germano-română continuându-se într'un ritm din ce în ce mai accelerat, bolşevicii sunt siliţi a construi un puţ anti-car între Feodosia şi Marea de Azov, la care toţi technicienii din sudul Rusiei au fost mobilizaţi spre a-l dota cu cele mai moderne sisteme de apărare, cu electricitate însăşi şi la care grupul moldovenesc lucrează zi şi noapte sub cnutul şi ameninţarea revolverelor „politrucilor" bolşevici. Iureşul biruitor al forţelor armatelor aliate, îl depăşeşte cu o vitejie fără seamăn şi la mijlocul lui Noembrie trecut, Sava Derughin şi cu fraţii lui de suferinţă sunt transportaţi la Kertsch-ul, spre a cărui poartă învingătorii înaintau, iar de acolo la Tezirnick (Caucaz) lângă râul Cuban. Aici deja rămăseseră doar 18 în viaţă, o tentativă de evadare şi descoperită de jidanii supraveghetori la timp, fiindu-le fatală celorlalţi 8 martiri moldoveni.

Pentrucă Sovietele aveau absolută nevoie de oameni, se face repartiţia tuturor la regimente, moldoveanul Sava Derughin fiind repartizat la infanterie, în centrul Maicop, în interiorul Rusiei, localitate în care se încearcă în pripă, refacerea regimentelor distruse şi din care rămăseseră doar un efectiv minim de 3—400 de oameni. La 4 Martie acest suflet chinuit de moldovean este trimis pe frontul dela Kertsh la Tulumcesck, unde într'o foamete de nedescris şi sub permanenta teroare a aviaţiei aliate, îl prinde marea noastră ofensivă care-l eliberează de suferinţe. Astăzi, moldoveanul Sava Derughin, înveşmântat în uniforma infanteriştilor români, luptă cot la cot cu oltenii şi grănicerii bănăţeni ai Diviziei de Fier, fericit poate pentru prima oară în viaţă că soarta i-a hărăzit satisfacţia de a plăti cu vârf şi îndesat toate chinurile prin care a trecut, bolşevicilor pe care i-a întâlnit în ofensiva purtată cu atâta bărbăţie de inegalabilele noastre regimente.

Pe tot timpul rămânerei în poziţia defensivă, ostaşii bolşevici au dus o viaţă cu adevărat mizerabilă: 200 grame de pesmeţi şi o supă amară de nemâncat, constituia singura lor hrană zilnică, în timp ce comisarii politici, în mare majoritate jidani şi ofiţeri superiori, făceau în tranşeele lor betonate adevărate orgii cu votcă şi vinul cel mai bun, cu radio, cu patefon şi cu femei. Da, cu femei. Acest amănunt a fost pe deantregul controlat de armatele noastre, căci în panica lor extraordinară produsă de viguroasa şi necruţătoarea noastră ofensivă, bolşevicii şi-au lăsat în tranşee şi'n adăposturile proprii, chiar veşmintele amestecate cu rochiile şi tulpanele femeilor „patriote" şi de moravuri uşoare cu care petreceau până în zori într'un deşanţ general, în timp ce nenorociţii umpleau cu stârvurile lor gropi întregi într'o atmosferă îmbâcsită de mirosul cadavrelor intrate în putrefacţie. Majoritatea femeilor de moravuri uşoare luate prizoniere cu amanţii lor, ofiţeri şi jidani, erau pline de boale venerice, ca şi dânşii de altfel stare în care se complăceau sub forţa alcoolului de 100 gr. tărie cu care-şi înveninau sufletele păcătoase. De altfel în armata bolşevică, nu se îngropau cadavrele. Nenorociţii ştiau şi vedeau acest lucru, deaceia pe ascuns făceau convenţie tacită, câte doi, doi, de a se îngropa reciproc în cazul când vor cădea. In schimb, aproape în fiecare zi li se aducea literatură infectă şi mincinoasă bolşevică, prin care li se comunica că Berlinul ar fi căzut, că forţele bolşevice înaintează prin Serbia şi România, pentru a cădea în spatele celor dela Nipru şi din Crimeea, că ofensiva lor este în deplină desfăşurare şi câte altele.

Pentru a se vedea modul barbar în care hoardele staliniste înţelegeau să trateze prizonierii, este suficient să amintesc că toţi primiseră ordin de a-i împuşca imediat, chiar dacă prin absurd ar fi să se predea vreunul. Aceasta ilustrează doar ceva din modul barbar cu care sovietele au cercat să ducă acest răsboiu în care aliaţii germano-români au dat dovadă de cea mai largă înţelegere faţă de cei puşi în situaţia de a nu se mai putea apăra, chiar faţă de aceia care au opus o rezistenţă eroică trăgând până la cel din urmă cartuş.

Cu tot jurământul de credinţă depus de otrepele staliniste pe „Patrie şi păstrarea averii socialiste", armatele le sunt în totală descompunere, panica de nedescris a intrat în masse, iar comisarii politici, jidani, membri ai NKWD-ului şi ai Politadelului îşi au bagajele pregătite pentru o cât mai grabnică părăsire a Europei, pe care noua viaţă socialistă şi naţională, o aşteaptă ca o binemeritată recompensă a tuturor sguduirilor prin care a trecut, provocate de regimul scelerat şi atât de criminal al iudeilor dela Moscova.

Boteanu Romulus
Caporal T. R.

ANTIAERIANA STRĂJUEŞTE VĂZDUHUL...

Cu cât ne apropiem de mare, rezistenţa bolşevică devine mai disperată. Avioanele care se ţin scai de noi se înmulţesc, iar depe vasele ruseşti, ancorate dealungul ţărmului, ne întâmpină focurile artileriei. Se înaintează însă în acelaş ritm şi cavaleria ocupă rând pe rând toate înălţimile, de care inamicul se cramponase în desnădejdea acestei nemai pomenite urmăriri.

Numai o săptămână şi toată regiunea dintre râul Cuban şi Marea Neagră a fost străbătută cu acelaş elan cu care călăreţii români au gonit inamicul dela Don spre Caucaz.

Acum, însă, aviaţia bolşevică ne pândeşte toate coloanele şi atacă numai şoselele, de cari nu ne mai despărţim, în această goană, nici ziua, nici noaptea. Antiaeriana noastră are de furcă şi vigilenţa ei creşte pe măsură ce ne apropiem de Anapa.

Insoţind coloanele, observatorii aerieni scrutează din mers văzduhul şi îndată ce orizontul se punctează în două-trei locuri, tunurile sunt puse în bătaie, cu o repeziciune uluitoare, iar proectilele încep să brăzdeze cerul. Servanţii, cu comandanţii secţiei în frunte, sunt la datorie şi, rămaşi singuri în mijlocul drumului, în timp ce noi ne mistuim într'o perfectă camuflare, ţin piept atacului bolşevic. E un duel viu care se termină întotdeauna cu succesul nostru, căci, îndată ce avioanele simt focul bine cunoscut al antiaerienei, încep fuga şi multă vreme nu le mai zăreşti. Explicaţia o găseşti dar o şi simţi cu deplină mândrie, privind ţevile, tunurilor, în jurul cărora strălucesc o mulţime de inele albe... Câte avioane doborâte atâtea cercuri pe ţevi...

Lucrul acesta se repetă zilnic.

— A trecut o bucată bună de timp de când n'am mai atârnat de ţeava tunului o verigă — un trofeu.

— Zi-le „Raţe" şi gata! mârâie câte unul încludat. Cum simt, cum o

sbughesc... ciolovecii... Păcat de cartuşe...

Şi „hârjoana" asta ţine întruna. Coloanele se scurg înainte, liniştite, fără nici o grije, sunt în pază bună iar, „băieţii" dela secţie ştiu ei ce ştiu...

Ajungem astfel, la 31 August 1942 în satul Gostagaewskaia. Ultima vizită „aeriană" am avut-o la Adahum. Coloanele tocmai se pregăteau de plecare când au apărut la orizont avioanele ruseşti. Dar antiaeriana a fost ca întotdeauna promptă şi i-a primit aşa cum se cuvine. O grenadă, însă a fost asvârlită, departe de noi, în acoperişul de stuf al unei case şi, în timp ce noi plecăm, incendiul învăluie întreaga clădire. Dar la Gostaewskaia în după amiaza zilei de 31 August, pe petecul de cer cuprins între dealurile satului, au apărut deodată avioanele bolşevice — Unul... trei..... cinci.. opt.. zece.. cincisprezece.. Nu e glumă! La posturi, băieţi.

Antiaeriana intră în funcţie — Trasoarele sclipesc în bătaia soarelui, unul după altul, ca nişte lanţuri întinse între cer şi pământ, umplu tot văzduhul de nouraşi negri şi isbesc din toate părţile burţile monştrilor. Ruşii însă nu se dau înlături, vor să atace satul în care ne-au dibuit şi trec într'un sbor acrobatic prin barajul nostru.

Indârjiţi „băieţii" inteţesc focul— cei din aer simt pericolul şi se răspândesc în toate părţile. Geme cerul şi pământul de bubuituri, iar viaţa satului a amuţit. Ruşii bombardează. Impiedicaţi, însă, de deslănţuirea antiaerianei, nu-şi ating nici un obiectiv. Incearcă încăodată apropierea de mijlocul satului, dar rafalele care vin de jos sunt ca o grindină. Acum unul a dibuit poziţia antiaerianei. Disperat şi cu gând de răsbunare, se învârte în loc şi fixează... Bomba despică aerul apoi intră în pământ spărgându-se în mii de schije. Nimeni însă nu s'a clintit din loc. Focul continuă cu acelaşi intensitate, avioanele dispar peste crestele dealurilor şi liniştea coboară iar peste noi, iar blestemata bombă care a căzut în apropiere de secţie răpeşte dintre noi pe soldatul Fodor.

Secţia îşi făcuse datoria şi de data aceasta.

Serg. T. R.
But. Leontin Brudaşcu
Reporter de răsboiu P. P.

ULTIMELE ȘTIRI

GAZETARII FINLANDEZI PRIMIȚI DE M. S. REGELE

Delegația ziariștilor finlandezi care ne vizitează țara a fost primită în audiență de M. S. Regele, la Castelul Peleș.

Majestatea Sa s'a întreținut îndelung cu Excelența Sa Ministrul Finlandei și cu d. dr. Numelin, directorul presei, precum și cu reprezentanții ziarelor finlandeze.

Incorporarea studenților în medicină

Toți studenții facultății de medicină, care n'au făcut serviciul militar, sunt încorporați pe data de 1 Noembrie 1942 în secția de pregătire militară a facultății.

D. Mareșal Antonescu vizitează spitalele

D. Mareșal Antonescu împreună cu d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de miniștri, a vizitat în ziua de 8 Octombrie spitalul Z. I. 352.

Conducătorul Statului și d. vice-președinte al Consiliului de miniștri au inspectat sala de radiologie, sala de operații și saloanele cu răniți, interesându-se de starea bolnavilor și stând de vorbă cu fiecare.

La plecare, d. Mareșal Antonescu a scris în cartea spitalului: „Foarte bine".

Americanii au început să fure cartelele de benzină

Din birourile serviciului raționării din Washington au fost furate peste 50.000 de cartele, care însumau o cantitate de 10 milioane de galoni de benzină. Multe din aceste cartele au fost vândute cu sume foarte mari.

Atentat contra guvernatorului englez

In insula Cipru a fost săvârșit un atentat cu bombe contra guvernatorului englez al insulei.

Autorul atentatului este un miner șomeur. El a declarat că a voit, prin actul său, să atragă atenția guvernului englez asupra situației disperate a minerilor fără lucru.

Ziariști bulgari în Capitală

Au sosit de curând în Capitală un grup de ziariști bulgari, invitați de ministerul propagandei spre a ne vizita țara. Gazetarii străini au fost primiți de reprezentanții oficialității și de ziariștii români, cu acel sentiment de prietenie prin care se urmărește legături cât mai strânse între cele două țări vecine. Aceste raporturi de prietenie sunt menite să ajute ambelor țări în desvoltarea lor economică.

Decorați cu „Meritul agricol"

Prin înalt decret regal se conferă „Meritul Agricol" pentru activitate desfășurată în domeniul agriculturii, mai multor persoane care au depus o muncă prețioasă întru susținerea agriculturii noastre.

Puterea partidului bolșevic lichidată

In Rusia, partidul militar este pe cale de a triumfa, iar influența partidului bolșevic asupra armatei roșii este pe punctul de a fi lichidată.

Schimbările produse la Moscova, pe care noul comisar al poporului și comandantul suprem al armatei, generalul Șaposnicov este pe cale să le facă în organizația militară sovietică, au o însemnătate politică excepțională.

Daruri pentru răniți

Consiliul de patronaj al operelor sociale face cunoscut celor ce vor să dăruiască alimente, rufărie, îmbrăcăminte și încălțăminte pentru răniții și bolnavii din spitalele militare, că pot trimite donațiile lor, în fiecare Miercuri, între orele trei la opt d. a. la sediul „Ajutorului de iarnă" din București, str. Gogu Cantacuzino Nr. 19.

Presa franceză despre vitejia românească

„Le Petit Journal" ca și revista „France" publică lungi articole în care se scoate în relief renașterea ideii naționale pe care Mareșalul Antonescu a știut să o insufle poporului român. Avântul cu care armatele române au plecat în război contra Rusiei Sovietice și entuziasmul arătat cu acest prilej de întreaga națiune română au fost manifestări naționale ale acestui popor, care de o mie de ani nu a văzut venind din Rusia decât nenorociri, ruină și prăpăd.

Poșta militară Radio

Pentru soldații ce luptă contra bolșevicilor, Poșta militară Radio transmite zilnic știri pe posturile „Radio-România", „Radio-București" și postul pe unde scurte, regulat în fie care zi între orele 12,25—12,50 și seara între 18,20—19, iar Duminica orele 7,30—8.

Toți primarii, funcționarii de Stat, preoții, învățătorii precum și toți locuitorii dela sate cari au aparate de radio, sunt rugați să comunice această măsură celor ce nu au putința de a asculta această emisiune.

Ostași britanici uciși de marina americană

Vaporul japonez „Lissabon Maru", care naviga din apele de sud spre Japonia, având 1800 de prizonieri britanici pe bord, a fost scufundat de un submarin american. Câteva sute de prizonieri englezi au putut fi salvați, dar restul au pierit în valuri.

Tăria alianței germano-române

De câtăva vreme ziarele germane aduc țării noastre neprecupețite elogii.

Așa de pildă, în ultimul timp, ziarul „Mainzer Anzeiger", într'un articol intitulat „Germania și România" se ocupă, în primul rând, de vizita d-lui prof. Mihai Antonescu la Cartierul General al Fuehrerului, vizită menită să întărească alianța care leagă Germania cu România și pentru noua ordine europeană.

Mai departe ziarul remarcă puterea destinului care a încredințat celor doi Antonescu, Mareșalul Antonescu și prof. Mihai Antonescu, misiunea de a introduce în comunitatea europeană poporul român, care își desvoltă forțele sale tinere.

Germania a văzut totdeauna într'o Românie puternică o avangardă a culturii europene.

România are interesul ca țăranul român să nu mai fie supus evreilor, care profitau de rodul muncii țăranului, reducându-l la mizerie.

Germania a arătat românilor cum un popor se poate ajuta singur din punct de vedere economic. România a urmat exemplul național-socialist, în ce privește regimul autorității, al disciplinei, al ascultării și al dreptului ca popor.

Când au început Puterile Axei această luptă contra bolșevismului pe viață și pe moarte, România, sub conducerea Mareșalului Antonescu, s'a aliat fără ezitare cu Axa. Deci, România și-a pecetluit cu sânge prietenia față de aceasta și s'a angajat cu întreaga sa ființă ca să-și afirme existența.

Gramatica română ca îndreptar oficial

Ministrul culturii naționale a dat o decizie prin care se institue concurs pentru o gramatică a limbii române, care va trata totalitatea chestiunilor de limbă într'o formă cât mai practică.

Ministerul institue în acest scop următoarele premii: premiul I de 100.000 lei și premiul II de 50.000 lei. Manuscrisele în trei exemplare, vor fi depuse la minister, secretariatul general, până la 1 Aprilie 1943. Lucrarea se va tipări de Casa Școalelor, cu respectarea drepturilor de autor.

Octomvrie

1942 — Octomvrie

Sâmbătă

10

Oct. 2... — Noemvrie

10

Ort. Sf. Martiri Evlampie și Evlampia.
Cat. Francisc Borgia (1572).
Prot. Amalia.

„Ne rezemăm viața și moartea pe puterile Axei, lângă care am început războiul pentru desrobirea pământului și pentru civilizație
(Mareșal Antonescu)

Sâmbătă 10 Octomvrie — 10 — C. R.

Ziarist bulgar vorbind despre România

D. Eugen Filipoff, redactor la ziarul „Slowo" din Sofia, a făcut câteva declarații cu ocazia vizitei pe care o face țării noastre. După ce spune că se simte fericit să viziteze un popor eroic, cu care poporul bulgar este legat prin atâtea amintiri scumpe și pline de învățăminte, gazetarul bulgar încheie astfel:

Găsindu-ne în mijlocul vostru, suntem mândri de a urmări din Capitala voastră și pe front, marșul triumfal al armatelor voastre glorioase, cari numără în rândurile lor, o seamă de ziariști români de talent.

Suntem convinși că soarele va ilumina cu razele speranței calea poporului român și că relațiile dintre noi vor fi întotdeauna așa cum ele au fost de cele mai multe ori în istorie.

Condițiile de vânzare ale vinului

Comisariatul general al prețurilor a dat o decizie prin care se stabilesc anume norme pentru clasificarea și vânzarea vinului. Se dau apoi îndrumări tuturor deținătorilor de brevete și desfacere de vinuri, care sunt obligați să pună în vânzare un vin standard denumit vin de masă.

Atentate comuniste la Paris

Un nou atentat cu bombe s'a produs de curând într'un cinematograf din centrul Parisului. Mâna criminală care a pus la cale această crimă oribilă, nu poate fi, după cum relevă ziarele franceze, decât a unui comunist, căci toate atentatele produse până acum nu au fost decât opera evreilor, care invadând Franța, țin să provoace mai ales în timpul de față grave dezordini.

Atentatul recent s'a produs într'un cartier al Parisului, unde partidul popular francez avea o întrunire și trebuia să se reprezinte filmul „Judeus".

Au fost rănite grav 7 persoane dintre care una a murit între timp la spital. Alte 20 au fost rănite mai ușor.

Acesta este al treilea atentat săvârșit împotriva partidului popular francez, în cursul unei săptămâni.

D. Jacque Doriot, șeful partidului popular, a declarat că morții organizației sale vor fi răzbunați.

Cel mai bun cântec de război

Consiliul de patronaj a instituit un concurs pentru cel mai bun cântec de război, al cărui rezultat se va publica atunci când se va sărbători deschiderea Ajutorului de iarnă. In cadrul acestei festivități se vor premia trei cântece de război dintre cele mai bune cu text și muzică, rămânând ca să fie selecționate de cei mai buni muzicanți ai țării.

Concursul s'a prelungit până la 15 Octombrie. Manuscrisele se vor trimite la sediul Consiliului de Patronaj, pe numele d-nei Elena Voicescu, str. N. Filipescu Nr. 20, București.

Alte pierderi anglo-saxone

In ultimele 24 de ore au fost scufundate 5 vase anglo-saxone. Printre ele se află 3 vase de război și anume, un vas de linie american și două vedete britanice scufundate pe coasta olandeză.

Celelate două sunt de comerț și au fost scufundate în Atlantic.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

AVIAȚIA ROMÂNĂ IA PARTE CU SUCCES LA LUPTELE DELA STALINGRAD

La Stalingrad, trupele germane și aliate continuă progresiv curățirea orașului de resturile forțelor bolșevice, care mai rezistă cu disperare în unele puncte puternic fortificate. In cursul unor lupte grele, inamicul a trebuit să cedeze din nou teren. In partea de nord-vest a orașului, forțele inamice care fuseseră încercuite și împărțite în două grupuri, sunt nimicite acum. Tancurile germane trec peste mormanele de ruine, luptând împotriva pivnițelor transformate în cazemate și se avântă împotriva uzinelor organizate în fortărețe, strivind sub greutatea lor baricadele construite din dărâmături și șine de fier... Inamicul se apără cu disperare, însă tancurile noastre și în același timp bombele avioanelor de luptă nu încetează a croi drum infanteriei care a luat cu asalt alte grupuri de resturi de case.

Importante forțe ale aviației germane și avioane române de luptă, precum și artileria antiaeriană a aviației, au intervenit cu efect în luptele armatei terestre.

FORȚELE GERMANE AU OCUPAT NOUI POZIȚII IN CAUCAZ

In Caucaz, înaintarea forțelor germane și aliate continuă a face progrese. Atacuri ale inamicului au fost respinse, iar, prin aceasta, vârfurile de atac ale coloanelor germane au fost și mai adânc înfipte în sistemul de apărare al bolșevicilor. Au fost cucerite 50 de cazemate de pământ și 25 de poziții de campanie întărite. Avioanele de luptă și de distrugere germane și-au îndreptat atacurile împotriva pozițiilor sovietice și împotriva depozitelor cu alimente din orașul Tuapse. In luptele aeriene din acest sector 9 avioane sovietice au fost doborîte fără ca formațiunile germane să sufere vreo pierdere. La sud de Terek, grupuri de luptă germane au pus în siguranță terenurile petrolifere cucerite în ziua precedentă din regiunea Malgabek. Infanteria a pătruns la sud și la est de oraș în pozițiile puternic întărite ale bolșevicilor, alungând mai departe pe inamic.

Formațiuni ale aviației de luptă au bombardat din nou ziua și noaptea importante noduri și comunicații și legăturile de aprovizionare ale inamicului de pe Volga inferioară și dela Marea Caspică.

ATACURI GERMANE, INCUNUNATE DE SUCCES, IN SECTORUL CENTRAL ȘI NORDIC

Pe restul frontului de răsărit situația se prezintă astfel:

In sectorul dela vest de Kaluga, trupe germane atacând prin surprindere, au cucerit o poziție sovietică situată pe o înălțime și s'au instalat în ea pentru apărare. Cu prilejul unor acțiuni locale, trupele germane au distrus numeroase poziții de luptă.

La sud de lacul Ladoga, inamicul a fost izgonit din poziții puternic construite situate în păduri. Contraatacurile bolșevice împotriva acestor poziții cucerite de trupele germane, au fost respinse cu pierderi grele pentru inamic. Bolșevicii au încercat să treacă peste Neva, dar au fost respinși deasemeni cu pierderi grele. Aviația germană a dat grele atacuri contra unor importante linii ferate sovietice din sectorul nordic al frontului.

La vest de golful Kandalaska și pe frontul din Laponia, prin operațiuni de atac, mai multe baze puternice ale inamicului au fost ocupate prin lupte corp la corp.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 10. X. 1942